Akbaba

Muhalif sinek — Pislikten, bakımsızlıktan bütün İstanbulu sinekler sardı...
Muvafık sinek — Hayır... İşsizlikten sinek avlıyan kalmadı da ondan!...

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650.000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14 EV

AYRICA,

10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER,

TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETLERİ VARDIR

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

Küçük.. fakat benim!

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU'na başlamıştır

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI : Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

ÖKSÜZ KALAN YAVRUNUN EN GÜVENİLİR VARLIĞI

Bu günkü

HAYAT SİGORTASIDIR

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi BANKACILIK muameleleri yapar.

SEK VERMUT

AKBABA

Temmuz 17 1952

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

Sayı: 18

Örnek Adam!

Eski bir dostum vardır. İstanbula her gelişimde bir fırsat bulunca ziyaretine giderim. Beni teklifsizce karşılar; fakat içinde hiç bir saygısızlık bulunmıyan bir teklifsizlikle! İşi varsa, bir kenara çekilir, işinin bitmesini bekliyebilirim. Birbirimize karşı nazik görünmeye çalışmıyacak kadar samimiyiz.

Ayni devrin adamlarıyız ama, ayni neslin çocukları değiliz. Ben ondan epey yaşlıyım.

Yaşayış tarzlarımız da birbirine uymaz. Hayatımızı ayni yoldan kazanmayız. Siyasî kanaatlerimiz de bir değildir. Zevklerimizde de, anlayışlarımızda da ayrıyız.

Fakat şimdiye kadar yanında konuşurken sözlerimden rahatsız olduğunu hiç hissetmedim. Ne kızıp köpürdü, ne darılıp somurttu. Kendisi için aykırı olan şeyleri dikkatle dinledi ve benim başka türlü düşünmemi tabiî buldu. Şayet, anlattıklarımın içinde bir nükteye rastlamışsa, neşeli bir gülümseyişle karşıladı. Dikkate değer bir noktaya dokunmuşsam alâka gösterdi. Kanaatı dışında da olsa, fikrimi iyi müdafaa ettiğimi söyledi.

Yanında her zaman rahat konuştum. Ayrılırken de dostluğumuzdan hiç bir şey eksilmediğini anladım. O, fikirlerine, kanaatlerine bağlı kaldı. Fakat, kendisi kadar bana da bu hakkı verdi. Aramızda uzlaşma zeminleri bulunursa boş bir gurura kapılarak, bundan kaçınmadı. Daima anlayışlı, müsamahalı davrandı.

Onunla konuşurken taassuplarımdan utanırım. Kanaatlerine aykırı fikirlere tahammülünün derecesi bana saygı verir. Karşısında hür bir insan olmak şerefini duyarım. Onun yanındaki iç rahatımı başka bir yerde bulamam. Hislerimi şahsiyetinin gölgesi altında dinlendiririm. Bilirim ki, tam bir emniyet içindeyim. İstediğim gibi düşünebilirim, konuşabilirim. Bir şeyin aleyhinde veya lehinde oluşum, bana ait bir haktır. O, hiç bir suretle, ne tarizle, ne öfkeyle, ne istihza ile bu hakkımı elimden almaya kalkmaz, Tahakküm etmeyişi tahakküme yetecek kuvveti olmadığından değil, tahakkümden iğrendiği içindir.

Size eski bir dostumu övüyorum, sanmayınız! Bu eski dostumun övülmeye pek de ihtiyacı yoktur. Çünkü her zaman kazana bileceği kadarını kazanıyor. Her zaman yaşıyabileceği kadarını yaşıyor. Bir gazete sütununda günlük fıkralarını yazmakla yetiniyor. Mütevazi, rahat bir hayat sürmeyi seviyor. Ne şöhret peşinde, ne mevki peşinde! Şemsipaşa sırtının güzel manzaralı bir köşesinde zevkince yaptırdığı küçük ve şirin bir evde oturuyor. Beni evine çağırdığı zaman, rahatlarını bozmıyayım diye gitmek istemem. Çünkü, ev işlerini sık sık karısiyle paylaştığını bilirim.

Hayır, size ne eski bir dostumu övüyorum, ne bir kahraman portresi çiziyorum, ne de bir takım eşsiz fazilet ve meziyetler sayıp döküyorum! Sadece sahiden medenî terbiyesi olan bir insandan bahsediyorum.

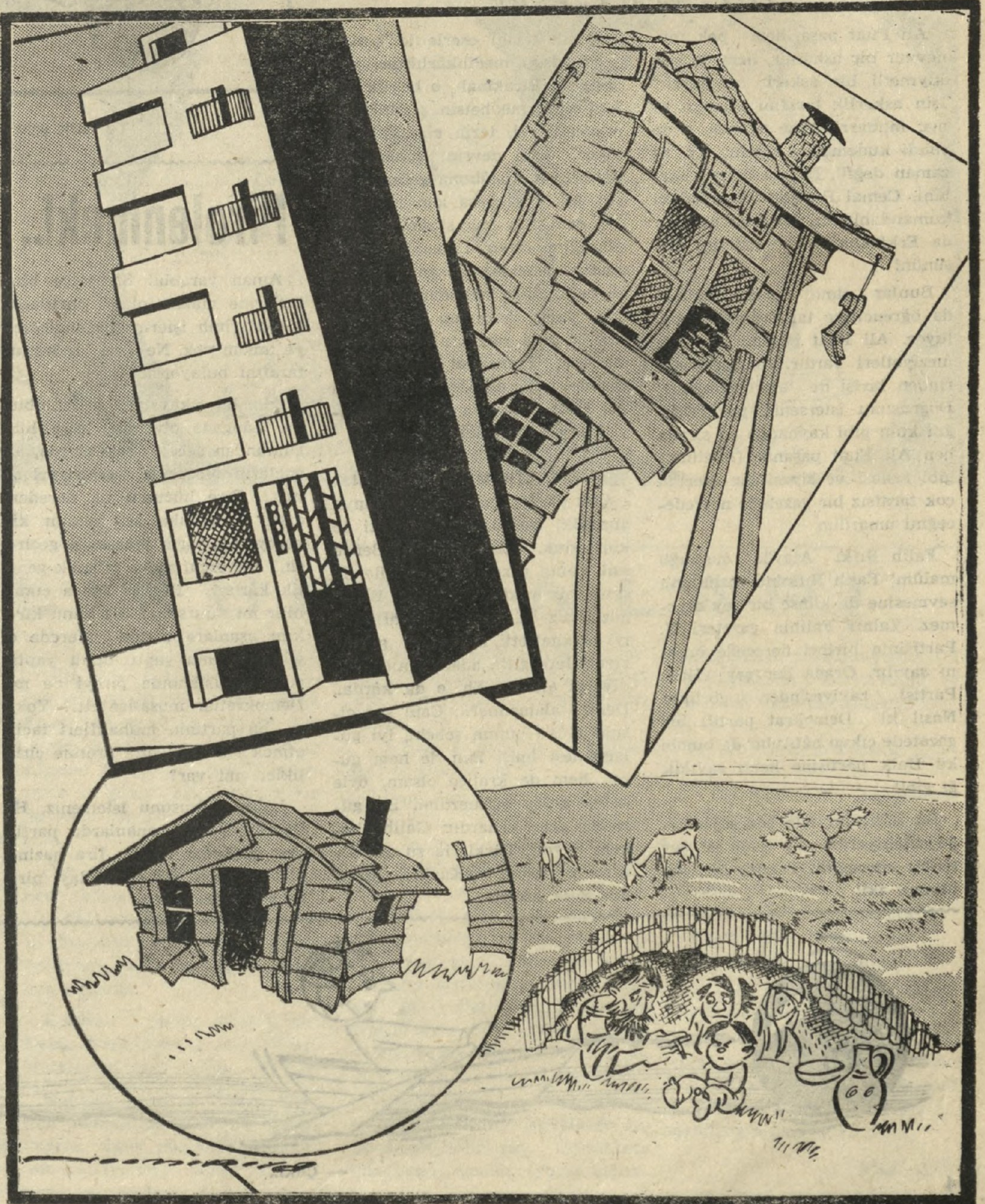
İşte: Örnek adam!

Orhan Seyfi ORHON

MİKROP ŞİŞELERİ

Kırklarelinde bulunan ilâç şişelerini, bazı gazeteler, mikrop şişeleri sanarak halkı epey telâşlandırmışlardı. Şişeler İstanbula gönderildi, uzun uzadıya tahlil ettirildi, nihayet Sağlık Bakanlığı bildiriyor: Bunlar, mikrop şişeleri değilmis!

İlâhî, gazeteci arkadaşlar, Türkiyeye mikrop şişeleri atmıya lüzum var mı? O mikropların her çeşidi, yiyip içtiklerimizde bol bol var. Biz onlara aşılanmışızdır.

Türkiyede mesken!..

342

UNUTMAK İSTEMEDİĞİM Şeyler

İki Sakal

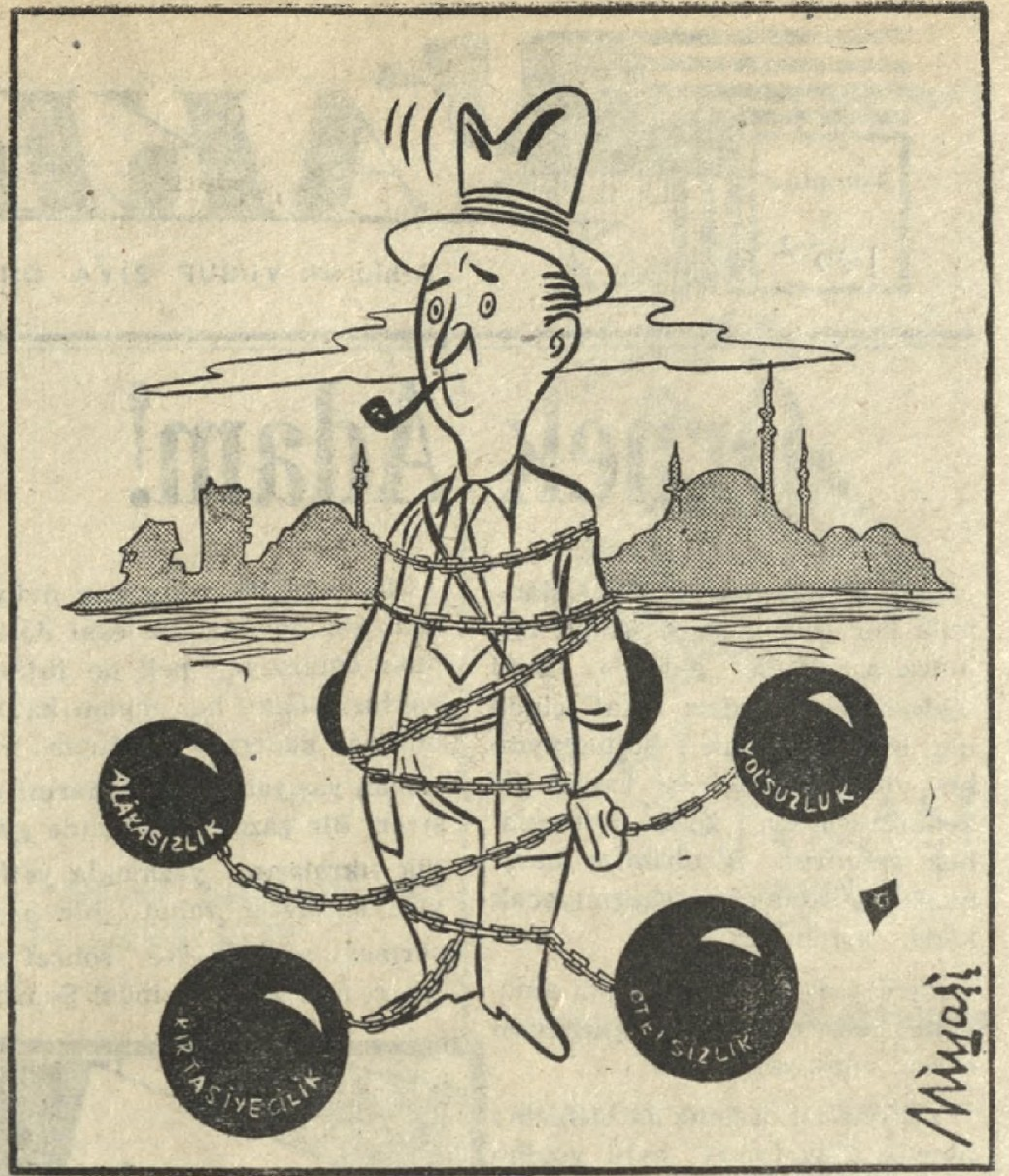
Geçen yıl bu ay Romadaydım. Güzel san'atların mahşeri içinde bulunmak memleketimin hicranını azaltamıyordu. Mümtaz devlet adamımız Sefir Hüseyin Ragıp beye yurdumun ifadesi olarak gitmeden evvel, Mikel Anj'ın Musa heykelini ziyarete gittim.

Fena edebiyat yapmış olmayım: Bence iki Musa Peygamber vardır, biri Tanrının, biri Mikel Anj'ındır. Mikel Anj'ın Musasının muazzam sakalı hayalimde dalgalanarak, sefarethanemize gittim.

Bir aydanberi görmediğim İstanbul gazetelerini, yurt hicraniyle, hücum ederek kucakladım, tarihsiz ve numarasız gelişi güzellikle bir tanesini rastgele açtım. Karşımda kablettarih sakallariyle Ticanî'lerin resimleri durdu.

Mikel Anj'ın Musasının sakalından sonra kimlerin sakalını görüyordum? Mermer sakaldan sonra posteki sakalların karşısındaydım. Tezadın önünde uzun uzun düşündüm, ve kendi kendime sordum: Bu sakallar hangi günahımızın cezasıydı yarabbi?-

Midhat Cemal Kuntay

Turistik şehre turist geldi!..

Bir yeni eser

Ali Fuat paşa, hem pek münevver bir askerdir, hem de pek kıymetli bir askerî muharrir! İşin askerlik tarafını bilmem ama, muharrirliğine gelince, o da şimdi kudemadan sayılır. Ey, az zaman değil!, Birinci dünya harbini, Cemal Paşanın Suriyedeki kumandanlığını, Ali Fuat paşanın da Erkânıharbiye reisliğini düşünün!

Bunlar şimdi orta okullarda öğrencilere tarih diye okutuluyor. Ali Fuat paşanın bir çok meziyetleri vardır. Bu meziyetlerinden birisi de ağırbaşlılığıdır. Doğrusunu isterseniz, partizanlığın kum gibi kaynadığı şu sırada ben Ali Fuat paşanın (Atatürk) gibi askerî ve siyasî bir eserini, çok tarafsız bir gazetede neşredeceğini umardım.

Falih Rıfkı Atay'la dostluğu malûm! Falih Rıfkı'nın üslûbunu sevmesine de kimse bir şey diyemez. Yalnız Falihin gazetesi H. Partisinin birinci derecede organı sayılır. Orada her şey Halk Partisi zaviyesinden görülür. Nasıl ki Demokrat partili bir gazetede çıkan hâtıralar da bugünkü Halk partisine karşı sayıldığı gibi!

Bu hâtıralar için söz söylemeğe salâhiyetim yok. Sade iki şey tenkit edeceğim: Tarzını bir, üslûbunu iki!

Artık tarihî eserlerde kim olursa olsun, medihkârlıktan vazgeçmeli! Bırakmalı, o büyük zatı hâdiseler medhetsin. Muharrir medhetti mi, tarih olmaktan çıkıyor, eski devrin şahnameciliği oluyor. Üslûbuna gelince: Sayın Ali Fuat paşa için kudemadan demiştim ama, sözümü tashih edeceğim. Hayır, tamamile kudemadan denemez. Paşanın yeniliğe, orijinalliğe, nekadar değer verdiği, yazış tarzından belli. Eserini üç dille yazıyor: Türkçe, Osmanlıca, Fransızca! «Edebiyat-ı Cedide» için olduğu gibi, sayın Ali Fuat paşa için de «Kudema-yi Cedide» den demeliyiz!

GÜZELLİK MÜSABAKASI!

Çok şükür, bayram gibi dünya güzellik müsabakası da bitti de kurtulduk. Kim kazandı? Bence asıl Vatan gazetesi! Bu vesile ile satışı bir miktar artmıştır! Bizim güzelimiz de, bedava tarafından iyi seyahat etti, memleket gördü, ziyafetlere gitti, adam tanıdı, hediyeler aldı... Eh, o da kârda.. Derece alamamış?... Canı sağ olsun! Gûya bunun sebebi, iyi gülememesi imiş! Ben de hem güzel, hem de kraliçe olsam, öyle kolay kolay gülmezdim. Bu güzeller, genç kızlardır. Galiba hakem heyeti, Türklerin şu ata sözünü bilmiyor: «Kızdır, nazdır, bin kese azdır!»

Pirelenmek!..

Aman yarabbi! Siyasetçe birbirlerine muarız olan partilere, birbirlerinin işlerini beğendirmeye imkân yok. Ne olsa, bir kusur tarafını buluyorlar!.

Alın bir şikâyet daha: İstanbulda, Lângada oturanlar pire hücumundan geceyi sokaklarda, ağaçların tepesinde geçiriyorlarmış... Pire hücumu da nereden çıktı? Lângalılar kuş mudur ki, geceyi ağaçların tepesinde geçirsin? Bir defa, ağaca çıkmak gençlik kârıdır. Herkes ağaca çıkabilir mi sanırsınız? Siz bunu kırkını aşanlara sorun! Nerede o günler! Şunu yaptı, bunu yaptı, anladık! İstanbula pireyi de mi Demokratlar musallat etti? Yoksa, bu partinin muhalifleri taciz etmek için gizli pire üretme çiftlikleri mi var?

Lâfın doğrusunu isterseniz, H. Partililer, son zamanlarda partiden şu kadar milyon lira hazine alacağı istenmesinden dolayı pirelenmiş olacaklar!

Lârahate...

Gelin de siz, bu dünyada adalet bekleyin! Eroinciler, lâtilokum kutularının içine, nişasta yerine eroin doldurup İtalyaya sürmüşler. İtalyan hükûmeti de lâtilokumu yasak etmiş. Canım efendim, lâtilokumun ne kabahati var? Her iki hükûmet bir olup eroincileri cezalandırsa olmaz mı?

Adalet, dediğimiz şey, budur işte! Eroinciler kaçakçılık eder, biçare lâtilokum cezasını çeker. Allah için söyleyin. Bir çok usta şekercilerimiz vardır ama, Türk şekerciliğini dünyaya tanıtan Hacı Bekir zade Ali Muhittin beyin o nefis fıstıklı, kaymaklı, sakızlı, güllü lâtilokumlarının masumluğundan şüphe edilebilir mi? Bir kabahati varsa, adı! Malûm ya, lâtilokumun aslı rahatil hulkummuş. Yani boğazın rahatı, zevki! Bir nevi boğaz safası! Ona vaktile bu adı koyan hiç düşünmemiş mi: Lâ rahate fiddünya!.

— Çek!..

MAVİ BONCUK

Biz ki işretle sabâh ayş ile akşâm ederiz
Bilmeyiz nerde nasıl râhat ü ârâm ederiz

Bir aceb meşrebimiz var ki pederden mîrâs
Acıyıp yoksula varlıklıyı it'âm ederiz.

İsteriz kimseciğin gönlünü incitmemeyi
Hepsinin nermî-i a'sâbına ikdâm ederiz.

Ellerin derdine kurbân edip âmâlimizi
Sormadan illet ü esbâbını âlâm ederiz.

Ellerin şevkını mâl eyliyerek kendimize
Bilmeden aslını bir neş'eli hengâm ederiz.

Düştü gözden diye mâtem tutarız Muhlis Ete
Alakand'ın yüzü gülmüş diye bayrâm ederiz.

Yanarız Hakkı Gedik ındi deyip tahtından
Çıktı Enver diyerek hâtırı hoşkâm ederiz.

Hem beyânâtına alkış tutarız Menderes'in
Hem Refik İnce'nin efkârını ilzâm ederiz.

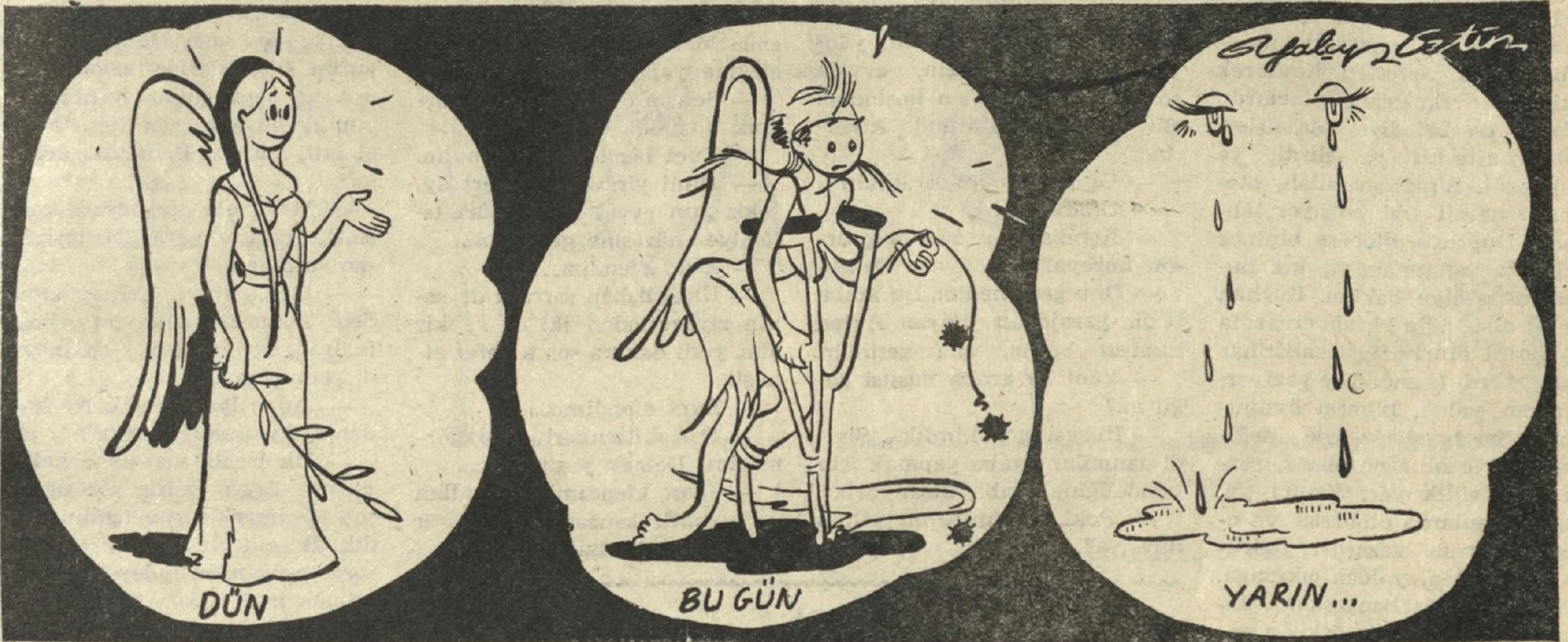
Yılda üç köprü kurup beş telefon çekse dahi
Seyfi Kurtbekteki ehliyyeti i'zâm ederiz.

Anlatır Mushaf'ın inzâlini Tevfik İleri
O teheyyüçle gidip müslimi islâm ederiz.

Biri hiddetle çatıp sorsa kazârâ sana ne
O sitemkâra da son mertebe ikrâm ederiz.

Galibâ sahn-i vakayi'de Siyâsî biz de
Bu siyâsetle biraz râhat ü ârâm ederiz.

SİYÂSÎ

SULH!..

AKIL KURBANLARI

Milletlerarası bir tek marifetimiz var: Pehlivanlık. Onda da cıvıtmağa başladık. Ali Yücel ile arkadaşı İsveçte saat çalmışlar. Bunlardan biri, memlekete döndükten sonra da, ikide bir vak'a çıkarıp karakol karakol geziyordu.

Şimdi öğrendik ki, şampiyonlarımızdan bir kaçı da bir dernekten para mükâfatları almışlar, amatörlükten çıkmışlar, Helsinkiye gidemiyeceklermiş. Siz buna üzüleceksiniz. Müsaade buyurursanız, ben sizden ayrılacağım. Benim üzüldüğüm şey büsbütün başka.

Eskiden pehlivanlarımızın pazıları kadar ahlâkları da kuvvetliydi. Hiç Kurtderelinin yabancı (hem de yabancı!) bir memlekette saat çaldığı görülmüş, işitilmiş şey miydi? Para mükâfatı alanlara bir şey diyemem. Nasıl almışlar, niçin almışlar, tüzüğe uygun mu, değil mi, bilmiyorum.. Fakat bazı pehlivanlarımızın minderde kazandıkları şerefi çirkin eğlence yerlerinde, tezgâh başlarında ve günlük zabıta vak'aların da nasıl kaybettiklerini duyuyorum.

Çok şükür, pehlivanlarımızın hepsi böyle değil. Fakat bazıları için öyle çirkin şeyler duyuyoruz ki, bunların vicdanları üzerine pehlivan yakısı yapıştırmak lâzım geliyor.

Kabahat yalnız onlarda mı? Değil. Federasyonda mı? Değil. Hocalarında mı? Değil.

Kabahat biraz da bizde. Coşkun adamlarız, coşkun. Birine hayran olduk mu, onu avuçlarımız patlayıncıya kadar alkışlamaktan yorulmuyoruz, şimartıyoruz. Pehlivanlarımız için, gırtlağımız kuruyuncıya kadar haykırıyoruz:

— Yaşa aslan! Var ol kaplan! Nur ol kahraman!

İnsan şımarınca ne yapar?

Çocuklara bakın: Ona buna saldırır, insan bulamazsa eşyaya sataşır, eline geçeni yere atıp kırar, daha olmazsa arkaüstü yere yatıp bağırır, çağırır, tepinir.

Pehlivanlar arasında şımaranlar çocuk olmadıkları için eşyayı kırıp dökecekleri yerde altın saat gibi şeyleri çaktırmadan ceplerine atıyorlar. Ötede beride vak'a çıkarıyorlar. Bunlar hep şımarıklıktır.

Bundan sonra pehlivanlarımız milletlerarası müsabakalarda iyi dereceler alırlarsa, memlekete döndükleri zaman, «yaşa» çığlıklariyle gırtlak paralamıyalım. Onları soğukkanlı karşılıyalım ve sadece bir tebrikle ellerini sıkalım.

Hayret ederlerse hepsine diyelim ki:

— Siz Türksünüz. Şampiyon olmak vazifenizdir. Olmasaydınız ayıptı. Pehlivan olduğunuz için değil, Türk olduğunuz için gurur duyunuz. Bu kuvvet size Allah vergisi ve millet geleneğidir.

Onlara böyle söylemeliyiz.

Yine kendimizi kaybedip:

— Yaşa aslan! Var ol kaplan! Nur ol kahraman!

Diye bağırırsak, aralarında, akidesi pek sağlam olmıyanların yine ahlâkını bozarız. Artık saat mı çalarlar, mağaza mı soyarlar, adam mı boğarlar, bilmem!

AKBABA

344

Emirgân Meraklılarına

Kalantor konak yavrularının mobilyalı satış ilânları vardır hani: «Nadide pırlanta meraklılarına... bulunmaz fırsat... zinhâr kaçırmayın» gibilerden... Gazetede böyle bir ilân görünce yine satış olduğunu anladım. Ama artıranın üstünde kalacakmış. Şimdi hangi satış var ki böyle olmasın? Hangi taraf artırırsa, insanlar bile o yanda kalıyor. Bana ne, alıcı değilim ki.. Haydi dedim, Emirgâna gideyim. Bakayım âyine-i devran ne sûret gösterir. Meğer pek antika suratlar gösterecekmiş, kestiremedim önceden.

Bizim zamanımızda Şirketin leblebi kadar vapurları, Akıntıburnunda nefesleri kesilerek iki saatte Emirgânı tutarlardı. Vapur da belediye otobüsleri gibi, saatte bir ya gelirdi, ya gelmezdi. Şimdi maşallah, otobüsler azrail gibi yetişiyor lâhzada. Doğrusu, otobüse binince sağımda solumda genç kız bulunmasın diye baktım. Burhan Felek olsa, öyle birinin civarına kaidesini oturtmayı maaliftihar arzu ederdi (kendi öyle yazıyor, bilmem yalan, bilmem övünüyor) ama bendeniz öyle değilimdir. Ne olur ne olmaz, serde tedbirlilik var. Malûm ya, son zamanlarda otobüsler ve otomobiller de veznedar, daktilo kabilinden, yoldan çıkmağa, Boğazda deniz banyosuna dadandı. İster misiniz, fakirin cesedi iki dilberin arayerinde bulunsun? Neûbübillâh...

Neyse, kâh Kuruçeşme kömür depolarının Boğazı nasıl güzelleştirdiğine bakarak, kâh, civar gazinolarda çiftlerin koklaşmalarına imrenerek, bazan karşı sahilden esen rüzgârın (yüzünüze güller) getirdiği nefasetle kafiyeli kokuları dinleyip bazan yakın hoparlörlerin İstanbul radyosundan naklen kopardıkları yaygaralara kulak tıkıyarak Emirgânı lâhzada bulduk. Otobüs daha yoluna devam edecekti. Biletçi «Emirgân!» diye feryadetmese, ben de içinde kimbilir nerelere kadar gidecektim; fakat ileri gitmek âdetim değilse de son zamanlarda bir gaflet ârız oldu. Politikacılara döndük... Ama otobüste kalmak ihtimalimin sebebi sadece kendi gafletim değildi. Mirgün'ü tanıyamadım.

Benim bıraktığım Emirgân, Şehir Meclisi kadar tenhâ bir yerdi. Hattâ, meşhur kahveci, ekseriyet şöyle dursun, demliğe koyduğu çayı karşılıyacak nisab temin edemediği için nerdeyse işini gücünü terkedecekti. Şimdi ne olmuş bir bilseniz?

Kanlıkavak suyunun altından sahile kadar her yer iskemle dolu. Bizim milletteki iskemle, koltuk merakını birtakım mühim mevkilere mahsus zannedenler buraya gelsin de görsünler. Arada birkaç masa da var. Üzerleri tıklım tıklım insan dolu. Kadınlı erkekli bir kalabalık, âdeta kucak kucağa oturuyor. Tabii hangileri hangilerinin kucağında, merak etmedim. Derken efendime söyliyeyim, arka tarafta, sahil boyunda sıra sıra otomobiller. Hepsi de hususi... İstanbulda bukadar hususi otomobili yanyana görmediğim için, evvelâ soruşturmaya oradan başladım. Bir tanesinin şoförünü kıstırdım:

— Oğlum bu arada kimin?..

— Onaranın...

— Kendisini ne zaman getirdin buraya?

— Onu getirmedim. Bu araba bizim garajdadır. Bayan Ayten kiraladı bugün, onu getirdim.

— Yani bu araba hususi değil mi?

— Hususi ama kiralık... Şimdi hanımlar fiyaka yapmak için gündeliğine araba kiralıyorlar.

— Peki, ya arabanın sahibi duyarsa?...

Şoför, affedersiniz, sunturlu bir iltifat savurdu. Sonra güldü:

— Biraz ağır işitir ağabey, dedi, onda böyle dalavereleri duyacak kulak olsa önce karısının çevirdiği dolapları duyardı!

Susturucu cevap buna derlerdi. Süklüm püklüm, yani haysiyet divanınca partiden çıkarılmışçasına, Çınaraltına doğruldum. Biri eteğimden çekti. Görür görmez yerlere kapan - dım. Mükerrem Sarol mu zannettiniz? Daha mühim. Köprülü mü? Daha daha mühim. Başbakan mı? Hayır canım, daha mühim dedim ya... Üstad İbnül' emîn Mahmud Kemal'di. Eline eteğine yapıştım.

— Sensin değil mi? diye sormak lûtfunda bulundular.

— Evet bendenizim efendim.

— Hani yirmi sene, dört ay, sekiz gün evvel bana Âsârı İslâmiye müzesine gelmiştin...

— Evet efendim...

— Hani baban sarraftı da senin ziyaretinden iki ay sekiz gün, yedi dakika sonra vefat etmişti...

— Evet efendimiz...

— O vakittenberi seni görmedim. Demek yaşıyorsun...

— Evet efendimiz. Maşallah ne dikkatli hafızanız var, görür görmez bendenizi hatırladınız...

— Nasıl hatırlamam be adam. O zaman da böyle kılkuyruk herifin biriydin...

— Teveccühünüz, efendimiz..

— Böyle kör gibi yürürdün...

— Öyleydim efendim...

— Daha görür görmez ne sersem olduğunu anlamıştım...

— Emredersiniz üstadım.

— Hadi şimdi git...

— Başüstüne efendim.

Üstad bizi azad buyurdu sohbetinden. Arkamdan da yanımdakine:

— Böyle siyasî kabiliyetleri varken hâlâ bir posta oturmadıysa sahiden pek sersem şeymiş demek...

Diye de esaslı bir iltifat savurdu. Biraz ileride fazlaca açılmış sarı kaysı gülünü hatırlatan tanıdık bir güzel gördüm. Bana el etti. Aaaa.... B. Belkis değil mi?

— Hayır ola, siz burada mısınız? Pariste veya Nistesiniz sanıyordum...

— Gel şekerim, gel canım. Seni kocama tanıtayım. Bay Bodson, bay gazeteci. Adın neydi senin canım?

— Adım lâzım değil. Ne kadar kalıyorsunuz burada?

— Bir buçuk saat daha kalacağım. Tayyaremizle bir uğrayıp Emirgân'da çay içelim dedik. Hem de İstanbulun kibar sosyetesine mensup leydileri çatlatmak istedik...

— Çatladılar mı bâri?

— Ah sorma şekerim o kadar zavallı şeyler ki, kıskanmasını bile bilmiyorlar...

Kelkısa kimsenin dikkat etmediğini anlayınca bayağı üzüldüm. Teessürümden derhal yerimden fırlıyarak bir başka masaya göçettim. Bu sefer de güzellerden bir başkasına çatmıştım. Üstad Mükrimin Halil, Rıfkı Melûl (tabii o da üstad!), Ahmet Hamdi Tanpınar, (ve şüphesiz o dahi üstat) Halis Enginer hep bir aradaydılar. Gözleri kapalı, zikrediyorlardı.

— Gözünüzü açın yahu, ben geldim! dedim, yoksa gizli bir tarikat mi kurdunuz?

— Evet, dedi biri, ama gizli değil, âlenî... Kemaliyye tarikati kurduk.

— Ya... nedir esası bu tarikatin?

— Yahya Kemale iman, Emirgâna hayran, Boğazda seyran, Abdullah'ta taam edeceksin, olacaksın, edeceksin, olacaksın...

— Peki, edelim. Hazreti Pîr dergâha teşrif etmezler mi?

— O her ân bizimle hâzırdır.

Düğün sabahı..

Amma velâkin halk içine girmez. Nâdanlardan müteneffirdir.

Etrafıma bir göz gezdirince şaire hak verdim. Aman Yârabbi! kimler yok ki... Çıplak bacaklı, çamaşırı naylondan kibar hanımlar ekseriyeti teşkil ediyor, fıldır fıldır ve gûya çaktırmadan birbirlerini gözetliyorlardı. İnci, kırmızı arabasiyle; Handan siyah Packard'iyle gelmişlerdi. Kaabil olsa arabalarını da masalarının yanına çekeceklerdi. Batı Avrupadan sökün eden sıcak dalgası buralara henüz ulaşmamıştı ama, burada da başka dalgalar dönüyordu. Herkes buz gibi dondurma yerken, güzeller yiyecek nane arıyorlar, bazı tiryakiler, hâlâ eski Emirgânı buluruz ümidiyle buram buram dumanı tüten tavşan kanı çay içiyorlardı.

Derken üç çifte bir kayık yanaştı. Dâmen tutup nerdübanları bûsişi dâmâniyle mestederek Büyük Şair Yahya Kemal, Emir gân sahiline kadem bastı. Halk-ı Mirgûn, iki rıhtım boyunca fevc fevc va'de-i teşrifine alkış tuttu. Üstad, tanıdıklara zarif selâmlar dağıtarak aramızdan geç ti, gitti. Geçerken, bitirmeğe çalıştığı son mısraı mütemadiyen tekrarlıyordu. Ahmet Hamdi Tanpınar'a sordum:

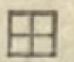
— Üstad'ın yeni bir eseri mi?

— Evet, dedi, Emirgân vasfında gazel'in birinci mısraı... Beş senedir hazırlıyor bu şaheserini...

Erkekler hayranlıkla şairin arkasından bakarlarken kadınlar denizden geçen motörlerdeki, kotralardaki delikanlıların hasretini çekiyorlardı.

Vaktin gecikmesi dolayısiyle duruşmayı bir başka güne bırakarak, ilk gelen vapura atladım ve Emirgânı meraklılarına terkederek şehrin yolunu tuttum.

İstanbul muhabiri

GÜÇLÜK

Vedat Nedim'in bir perdelik bir komedisinde, şöyle bir konuşma vardı. Lâkin, tek güzel konuşma olduğu için, anlaşılan, müellif, eseri sahneye konulacağı sırada çıkarmıştı.

Kör dilenci — Topallık herhal de fena ama, körlük daha beter..

Topal dilenci — Bilmez miyim? Ben körken herkes geçmez paraları bana verirdi...

ZARARI YOK

İçeri girdiği zaman ev sahibi piyano çalıyordu. Misafirine:

— Siz de musiki seversiniz, değil mi? dedi.

Misafir:

— Evet, diye cevap verdi, severim.. Ama zarar yok, rica ederim devam edin!

— Şu fiyatlara bak, ateş... Kimse yanına yaklaşamıyor...
— Evet, belediye bile!...

Haydut öğrenciler!

En kabacası 18 yaşında üç genç çocuk, Ankarada bir marangozcu dükkânını basmışlar, marangozun başına demir çubukla vurup adamcağızı bayılttıktan sonra, kepenkleri kapamışlar, bin küsur lira, altın sat ve daha bir şeyler çalıp kaçmışlar.

Her gün türlü çeşidine şahit olduğumuz bu gibi vak'aların konuşmağa değer bir tarafı yok. Lâf kıtlığında bile bir mevzu değeri kazanmazlar. Hele İstanbulumuzda neler duyuyoruz. Fakat, Ankaradaki vak'anın düşünülmeğe ve konuşulmağa değer bir tarafı var. Üç genç çocuktan biri, lise öğrencisi imiş.

Lise! İlkokul da değil. Fransız şairi Victor Hugo sağ olsaydı buna kimbilir ne kadar hayret ederdi. Çünkü onun inancına göre; «bir okul açan, bir hapishane kapar». Belki o devirde öyle imiş: Hırsızlıklar, soygunculuklar, cinayetler hep fakirlerin ve cahillerin eseri imiş. Şimdi öyle mi ya! Fakir ikide bir sinemaya gitmez ki, haydutluk filmlerinin tesiri altında kalsın da, kendi halinde bir adamcağız iken, birdenbire azsın ve eşkiyalığa kalksın. Cahil de okuma bilmediği için, gangster romanlarının cazibesine kapılmaz.

Diyeceksiniz ki, mektep çocuklarının soygunculuk ve haydutluk yapmaları bizde Millî Eğitimin gençliği iyi eğitmediğini gösterir. Evet, uzun yıllardanberi bu böyledir. Teknik Üniversite öğrencisi Profesörünü öldürür; lise öğrencisi marangoz dükkânını basar ve soyar; ilkokul öğrencisi arkadaşının kitabını araklar. Görüyorsunuz ki, tatbikat da tahsil derecelerine uygun:

İlkokul — Hafif tertip yankesicilik, hırsızlık vak'aları.

Orta okul — Soygunculuk, yaralama vak'aları.

Üniversite — Cinayet vak'aları.

Artık yüksek tahsil diplomasını aldıktan sonra yükselecek derece kalıyor mu, bilmem. Cinayetten sonra ne gelir?

Düşünüyorum da, adam öldürmekten daha ağır bir suç hatırıma gelmiyor. Ha!.. Bundan ötesi «katliâm» dır! Öyle ya, meşhur Fransız cânisi Landru, üç üniversiteden diplomalı bir doktordu. Kadınları seri halinde öldürürdü. Amerikan gangsterlerinin çoğu kültür sahibi adamlardır. Sicilya haydutları da öyledirler. Kabahati yalnız biz okullarımızda ve öğretim sistemimizde bulmıyalım. Her memlekette az çok böyle.

Böyledir diye çare aramıyalım mı?

Arayalım.

Okullara ahlâk dersleri mi koyalım? Traştır, hiç faydası olmaz.

Çocuklara Allah korkusu mu verelim? Bu iş okullardan çok evvel ailelerde başlamalı.

Çaresi ne?

Affedersiniz ama bunu bana sormağa hakkınız yoktur sanıyorum. Çünkü.. ben bunun çaresini bilseydim, bir mizah muharriri değil, Üniversitede Pedağoji Profesörü olurdum. İyi ki olmamışım. Belki de bugüne kadar çoktan bir öğrenci kurşunu ile hayata veda edip gitmiştim!

Cız

Mahmutpaşa...

Hiç bir vakit tenha olmayan Mahmutpaşayı, asıl hüviyetini açığa vurduğu civcivli zamanlarında görmek hoşuma gider. Bakarsınız, bir taksi. Şoför, pencereden uzattığı eliyle, otomobilin kapağına -yayaların suratı niyyetine- yumruklar indirip davul çalarken: Yol vermeğe çalışan halk arasından ihtiyar bir kadın söylenir:

— Buradan da geçilir mi ayol? Başka yol yok mu sanki...

Şoför susar mı:

— Yok ya... Ne yapayım? Arabaya kanat takıp uçuramam ya!...

Ve otomobil, kaplumbağa yürüyüşüyle uzaklaşır.

Mahmutpaşa reklâmı bağırmakla mümkün sanıyor. Bu itibarla, her köşesi, İstanbul Vali ve Belediye Başkanı Ord. Prf. (ve saire, ve saire) Faherttin Kerim Gökayın yasak ettiği klâsyonlara rahmet okutan çığlıklarla dolu. Bazı satıcılar, dün yanın hiç bir yerinde, hiç bir mahlûktan işitemiyeceğiniz acaip sesler çıkarırlar. Maksatlarına da eriyorlar doğrusu: Dikkati çekmemeleri imkânsız.

Adım başında, biri birine karışan yeni sesler duyarsınız:

— Çocuğu olana müjde.

— Ne alırsan bir lira.

— Bu gün var, yarın yok.

— Tüccar, zavallı tüccar iflâs etti.

— İcranın el koyduğu haciz malı satıyoruz. Ucuzluk böyle olur yolcular!...

— Mağaza namına reklâm, 150 kuruşşş...

— Menderes'in vadettiği ucuzluk burada!...

Kendileri ile ilgilenmemizi sağlamak için kadınlara benzemiye çalışan satıcılar da var. Ama bunu öyle züpppe beylerinki cinsinden bir kadınlaşma sanmayın. Mahmutpaşa satıcıları kadın eşyalarını kullanmakla yetiniyorlar. Başına eşarp bağlıyan delikanlıyı görmelisiniz... Japone kollu ropla yüksek ökçeli pabuç da giyinse, onu gerçekten kız sanıp gönlünü kaptıranlar, talip olanlar çıkabilir. Bana kalırsa bunu yapıp güzellik müsabakasına katılmalıydı! Hem bu, gülmesini de biliyor; baksanıza...

Çoğunun belâgatine, talâkatine hayranım. İki kişi satıcılardan birini işaretle konuşuyorlardı:

— Herif 954 seçimlerine idman yapıyor şimdiden... Ne çene, ne çene!

Tersine!...

— Beni dinlersen, sen yine karada avlanmaya bak!..

Çorap alacaktım. Aradığım deseni bulmağa çalışırken bir müşteri sordu:

— Kaça?

— İki lira.

— Daha aşağı olmaz mı?

— İdare etmez. Etse vermez miyim? Malının satılmasını kim istemez?

— Yüze elliye verir misin?

— Yüz doksana bile olmaz!

— Yüz yetmiş beşe ne dersin?

— Ziyan ederim, vallahi. Nereye gitsen iki liradan santim eksiğine alamazsın. Baksana sakatsız merserize. Paranı temiz mala harcamalısın. Esasen ucuz mal pahalı gözükenidir.

— Yüz yetmiş beşten fazla vermem.

— Güle güle...

O gidince sordum:

— Peki, bana kaça vereceksin?

— Sen babamın oğlu musun? Herkese iki lira. Şu mala bak, bedava sayılır. Aşağı idare etmez ki... Ben yüz seksene aldım. Bir ekmek parası çıkarmıyalım mı?

— Bırak masalı.

— Masal değil. Mâliyeti inan olsun ki yüz seksendir.

— Lâfı bırak... Yüz yirmi beşe veriyor musun sen?

— Yüz yirmi beşe mi? Nasıl olur? Siftahı bile etmedim daha, âbi...

— Öyleyse senden yüz yirmi beşe de almam. Allahaısmarladık.

— Niye almazsın? Anlıyamadım.

— Saat on bire kadar siftah edemediğine göre ya acemisin, ya malın kötü, yahut da yalan söylüyorsun. Almam senden!

— Sözün hoşuma gitti. Ver yüz yirmi beşi. Sarıyorum.

— Almam dedim ya...

— Niçin?

— Sermâyesi yüz seksendi hani; sana neden elli beş kuruş ziyan ettireyim?

Orta yaşlı, zayıf fakat sıhhatli bir adamdı. Gözlerinde tebessümün ve zekânın ışığı parladı. Paketi elime uzatırken sordu:

— Necisin bey âbi?

— Gazeteci.

— Korkulur sizden.

— Sen cesur yaratılmışa benziyorsun. Mamafih kulağını uzat: Yalnız gazeteci değilim,

347

Kayseriliyim de!... Bir çift çorap daha sar bakalım.

— Böylesine çifte kavrulmuş derler. hem gazeteci, hem Kayserili! Vermem bir çift daha. Allahaşkına bundan sonra da benimle alış-verişe gelme.

Ayrılırken o, yeni müşterisine:

— Yüz doksan dokuza idare etmez!

Diyor ve yüksek sesle bağırıyordu:

— İki lira dedik, merserize, sakatsız.

Oksijenin renk verdiği sarı saçlarını kırmızı kurdele ile ensesinde bağlamış ellilik bir tâze manifaturacı dükkânına yaklaşırken tezgâhtar genç, elindeki kumaşı dalgalandırıp, Mahmutpaşanın bayatlamak bilmez nüktesi ile lâf atıyordu:

— Allı verelim, morlu verelim, sarılıverelim; bâyân!...

Ayakkabıcıların da esprileri var. Pabucu giydirirken teminat verirler:

— Hiç giymesen bile 4 sene eskimez!

Geçerken çevirirler:

— Bizde var.

Var ama, ne? Biri ayni nakaratı tekrarlayıp koluma yapıştı:

— Buyur beyefendi, aradığın bizde var.

Hiç bir şey aramıyordum ama, yorulmuştum; dinlenmek için girdim. Ben sessizce otururken önüme nezaketle dikildi:

— Ne emrediyorsunuz, efendim?

— «Aradığın bizde var» demiştin, değil mi?

— Evet.

— O halde bir dondurma, karışık olsun. Yanında da soğuk su isterim.

— Ne dondurması?

— Markası mühim değil.

— İşimiz var bayım, alayın sırası mı?

— Aradığımın ne olduğunu bilmeden «bizde var» diye dükkâna sokmanın yeri mi? Benim de işim var. Hem yoluma mâni oldun, hem de istediğimi getirmiyor, üstelik «alay etme» diyorsun.

Gerçi ben oradan hiç bir şey almadan ayrıldım ama, siz ne olur, ne olmaz -cüzdanınız şişkinken Mahmutpaşadan geçeyim demeyin.

Mahmutpaşanın adında -evet sâdece adında- bir karakterli taraf var: Konduğu günden beri değişmedi. C. H. P. liler onun ismini yenilemeyi, meselâ «General Mahmut» yapmayı akıl edebilmeliydiler... Adına demokratlar da karışamadı; eski iktidara mensup olmadığı için belki!

Sorabilirsiniz: Öyleyse hangi partiye mensuptur bu Mahmut paşa?.. Haber vereyim: Ekmek partisine!

Aydın Nisari

— İsminiz?.

— Dilber Şirinyan..

— Yook, doğru söyle... Resmî evrakta yalan olmaz!..

TERBİYE DERSİ

İkinci dünya harbinden evvel, bir tüccarın yanında seksen lira aylıklı bir kâtipti. Harp sıralarında çevirdiği dalavereli işler sayesinde yarım milyonluk bir harp zengini olmuştu.

Bir gün kibar ve asil bir zatla senli, benli konuşurken ona:

— Yahu, dedi. Beni şu sizin kulübe götürsene!.

Vaktile, bu harp zengininin amcasını, hususî şoförü olarak kullanan kibar zat ona şu karşılığı verdi:

— Ben eskiden hususî şoförüme «beni kulübe götür» derken, «lûtfen» kelimesini de ilâve ederdim!.

KAYIP ARANIYOR!

Pazar günü kalabalık bir vapurda — sanki kalabalık olmıyanı varmış gibi — bir bayan acı acı haykırdı:

— Eyvah, çocuğumu kaybettim. Denize düşmüş olacak!

Yolcular birbirine geçti. Aradılar, taradılar, bir dakikada çocuğu buldular, annesine götürdüler. Annesi baygın bir halde yere serilmiş, yatıyordu. Yolcunun biri, kadının kulağına eğildi:

— Bayan, kendine gel.. Yoksa sen çocuğunu değil, çocuğun seni kaybetmiş olacak!

MUKABELE

— Yazıklar olsun, adam sana ağız dolusu küfrettiği halde sesini bile çıkarmadın?

— Kim demiş? Ben içimden onun bütün küfürlerini iade ettim.

YENİ HİZMETÇİ

Bayan yeni gelen hizmetçiye sordu:

— Adın nedir?

— Zehra...

— Çok güzel... Bundan evvelki kapıdan niçin çıktın?

Zehra, yırtık bir gülüşle cevap verdi:

— Biraz sabırlı olun bayancığım. Yakında anlarsınız!..

BENCE...

İki talebe konuşuyordu. Kulak misafiri oldum:

— Bence bir talebe ya sınıfta kalmalı, yahut sınıfı ikmalsiz geçmelidir!

— İkmalle geçerse ne olur?

— Başka türlü tatilin zevki çıkmıyor!.

HAYDAN GELEN

Birbirile çarpışacak iki boksör konuşuyor:

— Benimle başa çıkılmaz azizim... Ben boks eldiveni içinde doğmuşum...

— Ama dikkat et, boks eldiveni içinde doğduğun gibi boks eldiveni içinde ölmiyesin!..

FÜC'ETEN..

Misafirle uşak arasında:

— Vah, vah... Demek sizin bay vefat etti ha... Acaba neden öldü?

Uşak müteessir bir tavırla iç çekti:

— Ah efendim... Neden öldüğünü kendisine sormağa vakit kalmadı ki... Birdenbire ölüverdi!.

TEVAZU!

Eski nazırlardan birine, vükelâ meclisinde, patavatsız bir arkadaşı:

— Sizin mahdumlar için mürteşi diyorlar, ne buyurursunuz?

Demiş. Nazır bir kere yutkunduktan sonra cevap vermiş:

— Mürteşi sıfatı zatı devletleri gibi ekâbire mahsustur, öylelerine mürteşi denmez, çapulcu denir!

Baba — Dur yavrum, dur.. Ben de tanıyamıyorum, hangisiydi annen?..

Her kalıba giren Stalin:

Aile çocuğu

Parti şefi

Harp ilâhı

Ortodoks patriği

Demokrasi hâmisi

Sulh perisi

MECBURİYET

Değerli tiyatro yıldızı Heyecan Başaran, bir film çevirmişti. Lâkin ilk temsil gecesi seyre gelmedi. Ertesi gün Muhsin Ertuğrul, Heyecan'a sordu:

— Kuzum, neden kendini seyretmeğe gelmedin filmde?

— Benim mukavelem filmi çevirmek içindi, seyre mecburiyetim yok ki!.

DELİL

Kız, sevgilisine sitem ediyordu;

— Biliyorum zaten, sen beni ne zaman giyimli, süslüysem o zaman seviyorsun. Beni değil, süsleri seviyorsun sen...

Sevgili, derhal kendini, temize çıkardı :

— Vallahi değil, canımın içi, istersen soyun!

HANGİSİ KOYMUŞ

Arkadaşına rastladığı zaman halindeki perişanlık fena halde gözüne çarptı. Göze çarpmıyacak gibi değildi hani. Yüz, göz şişmiş, kulak kabarmış, burun çizilmiş filân... Sordu:

— Hayır ola, güreş kampından mı?

— Hayır, bizimkiyle güneş banyosundan geliyorum.

— Güneşten mi bu hâle geldin?

— Hayır, sevgilimin yüzünden.

— Hayret... demek bir kadın, bir erkeği bu hâle koyabilirmiş...

— Değil yahu.. Beni bu hâle koyan sevgilim değil, sevgilimin sevgilisi!.

HİÇ DURMA!

Neclâ ile Leylâ bir olmuşlar, Süheylâyı çekiştiriyorlardı. Neclâ:

— Duydun mu? dedi. Süheylâ daha evleneli bir sene bile olmadan kaçmış...

Leylâ sordu:

— Kocası da kaçmış mı?

— Yoo... Neden kaçsın ama?

— Belki Süheylâ geri döner diye!.

SIRAYLA

Yazıhanede iki güzel kız vardı.

— Kim bunlar?

— Daktilolarım.

— Hayret yahu.. Böyle iki güzel kızla nasıl çalışabiliyorsunuz?

— Gayet basit. Bir gün birine, ertesi gün öbürüne izin vererek!

349

Gönül Sarhoşu!

Akşamları, önümde bir ufak şişe rakım,
Otururken.. çayırdan geçerler takım, takım!
Birbirinden işveli, birbirinden neşeli,
Birbirinden genç, hoppa, oynak, fıkırdak, deli,
Çeşit, çeşit, rengârenk ve boy boy güzel kızlar:
«Selma» lar, «Hümeyra» lar, «Süheylâ» lar, «Belkıs» lar..
Ah o kızlar, o kızlar,
O kuyruklu yıldızlar!...
Ah, o kızlar!... O beni ateşlere yakanlar!..
Ah, o yürek yakıp da sinsi sinsi bakanlar!
Kimi ihanet etti, kimi vefasız çıktı,
Kimi benden akıllı, kimi benden kaçıktı!.
Ne demeli, bilmem ki?.. Fayda yok, ne desem boş.
Ne söylesem beyhude.. onlar ayık, ben sarhoş!
Ah o kızlar, o kızlar,
O kuyruklu, yıldızlar!...

Âşık Garip

— Çamaşırım yıkanmıyor, ütüm ütülenmiyor, yemeğim hazırlanmıyor, söküğüm dikilmiyor, evin içi karmakarışık...
— Yaa, kocandan ayrıldın demek!...

Dâvet!

Tenin kardan daha ak, her yerin tombul tombul,
Koş, bir lâhza içinde, kendini koynumda bul!
Ne mâni var ortada, ben bir gencim, sen bir dul,
Koş, bir lâhza içinde, kendini koynumda bul!

★

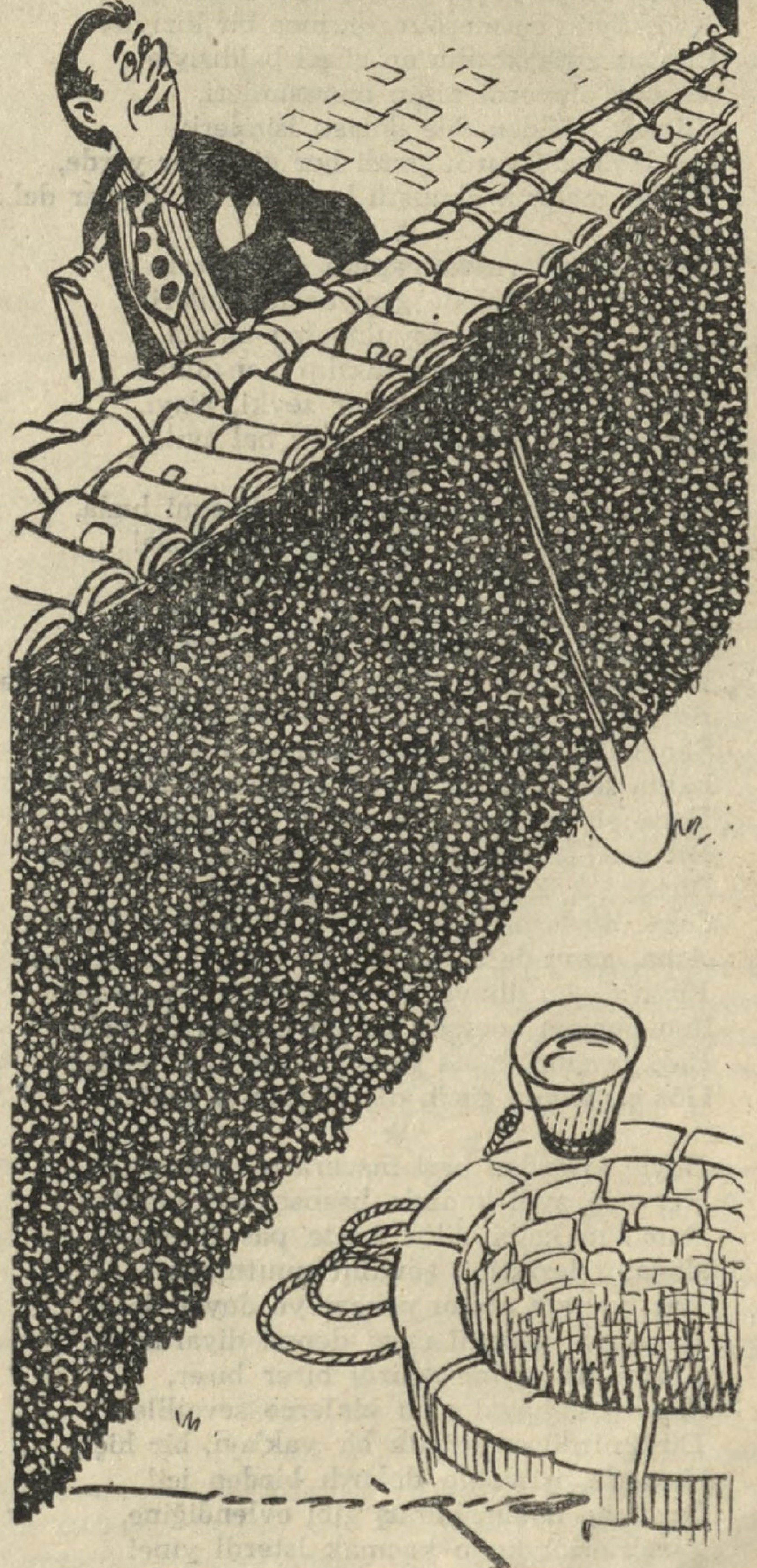
Beklemekten yoruldum, dışarıya çıkasana,
Ver ağzını ağzıma, kucağında sıksana,
Aylardır bekliyorum, kollarım açık sana,
Koş, bir lâhza içinde, kendini koynumda bul!

★

Naz etme artık, soyun, çıkar, at elbiseni,
Dizimin üstüne çık, tattır bana buseni,
Bilsen dün gece nasıl rüyamda gördüm seni,
Koş, bir lâhza içinde, kendini koynumda bul!

Sukuşu

Gazetelerden: Pirelerin istilâsına uğrayan Lângalılar, geceleri ağaçlarda yatıyorlar...

Erkek — Ben de pirelenmeye başlıyorum.

* H * İ * K * Â * Y * E *

Bitişik Odadakiler

— 1 —

Gençliğinde pek güzel, pek çapkındı Recai,
Fakat gönlü gelgeçti, tabiatı hercai!
Sevgilileri çoktu saçlarının telinden,
Hangi kıza göz atsa kurtulmazdı elinden!
O, aşkı hicran değil, buse, vuslat sanırdı,
En fazla sevdiğinden üç günde usanırdı!

Henüz otuz yaşına basıyordu geçen yaz,
Saçlarını tararken buldu ik tel beyaz!
Aynaya eğilerek bir hayli baktı, süzdü:
Bu ne yorgun çehreydi, bu ne perişan yüzdü!
Birden kalbi burkuldu, gözleri doldu yaşla,
Hemen fesini giyip evden çıktı telâşla!...

— 2 —

Recai usanmıştı her türlü maceradan;
İki üç ay ya geçti, ya geçmedi aradan,
Kadıköyün en meşhur, en ince bir kızıyle,
Bir bakır tüccarının en güzel baldıziyle
Ansızın oluverdi nişan merasimleri,
Günlerce dilden dile dolaştı isimleri:
Bu dedikodu vardı şimdi her gün, her yerde,
Cidden mahzun olmuştu hanımlar da, beyler de!..

★

Mayısın sonlarında yapıldı düğünleri,
Neşe, cünbüş içinde geçiyordu günleri!
Balayı, rüya gibi, doyulmadan tadına
Uçtu sevda kuşunun takılıp kanadına!
Fakat bırakmıyordu onlar zevki, alayı,
Böyle arılar için bütün aylar bal ayı!..

★

Tamam bir sene sürdü ayni aşk ayni hızla,
Recai beraberdi her gün her gece kızla!
Fakat her ikisi de en nihayet yoruldu,
Gönülleri gittikçe yavaşladı, duruldu,
Böyle sükûn içinde geçti beş altı ay da,
Bey her akşam kulüpte, hanım her akşam çayda,
Artık hiç birisinde eski hararet yoktu.
Şimdi ikisinin de kalbi sevdaya toktu.
Lâkin söz arasında her gün diyordu Nihal:
Recai söyle kuzum, nedir bu sendeki hal?..
Bir genç sevdalı gibi dalgınsın kaç zamandır,
Birisine âşıksan eğer, işin yamandır!
Gerçi böyle bir hali ben senden asla ummam
Ama, şunu da bil ki ölürüm de göz yummam!
Emin ol, bu dünyada bence her şey mukabil!
Sen hiyanet edersen benim etmem de kabil!
Bak yavrum, buna göre yoluna koy her işi:
Göz çıkaranın gözü, diş çıkaranın dişi!..

★

Böyle aylardan beri macerasız durmaktan,
Her gün ayni kadınla başbaşa oturmaktan
Damadın kalbi, fikri âdeta pas tutmuştu,
Hayatın lezzetini, şevkini unutmuştu!
Bazı yorgun alnını pencereye dayar da,
Hayaliyle gezerdi mazi denen diyarda:
Gözlerinin önüne gelirdi birer birer,
Şimdi bir hayal olan binlerce sevgililer!
Düşünürdü en küçük bir vak'ayı, bir hiçi,
Hasretle, iştiyakla dolardı birden içi!
O zaman nadim olmuş gibi evlendiğine,
Zincirlerini kırıp kaçmak isterdi yine!
Bu anda kendisini kendisi güç tanırdı,
Sonra, aklı başına gelince utanırdı!..

— 3 —

Bir akşamdı, Recai, kalemden erken erken
İşlerini bırakmış Kadıköye dönerken
Yeni âşinalardan bir bayana rastladı,
Öyle bir âşina ki, bütün dillerde adı!
Neriman.. Bu âfeti tanımıyan kimse yok!
Her gencin yüreğinde aşkı zehirli bir ok!
Bir müddet bakıştılar gözgöze, derin derin..
Bu ilk itirafıydı sevdalı gönüllerin!
Bu bakış iradeyi eriten bir ateşti,
Kalbinde, hiyanetle sadakat pençeleşti!
Sonra kavuşmuş gibi bir anda gençliğine
Beş yıl evvelki çapkın serseri oldu yine!
Artık her insan gibi sadakatsiz, nankördü,
O gece, rüyasında hep o kadını gördü!..

Sabahleyin kalkınca gülümseyerek Nihal
Dedi: Ayol büsbütün değişti sendeki hal!
Bak yavrum, buna göre yoluna koy her işi:
Göz çıkaranın gözü, diş çıkaranın dişi!...

★

Artık o tesadüfler sıklaşınca, Recai
Yine eskisi gibi oluverdi hercai!
Bu yeni sevgiliyle her gün beraberdiler,
Bir akşam öpüşerek hemen karar verdiler:
Bir gece beraberce şöyle kalalım diye!..
Aşkımızdan iyice bir zevk alalım diye!..

— 4 —

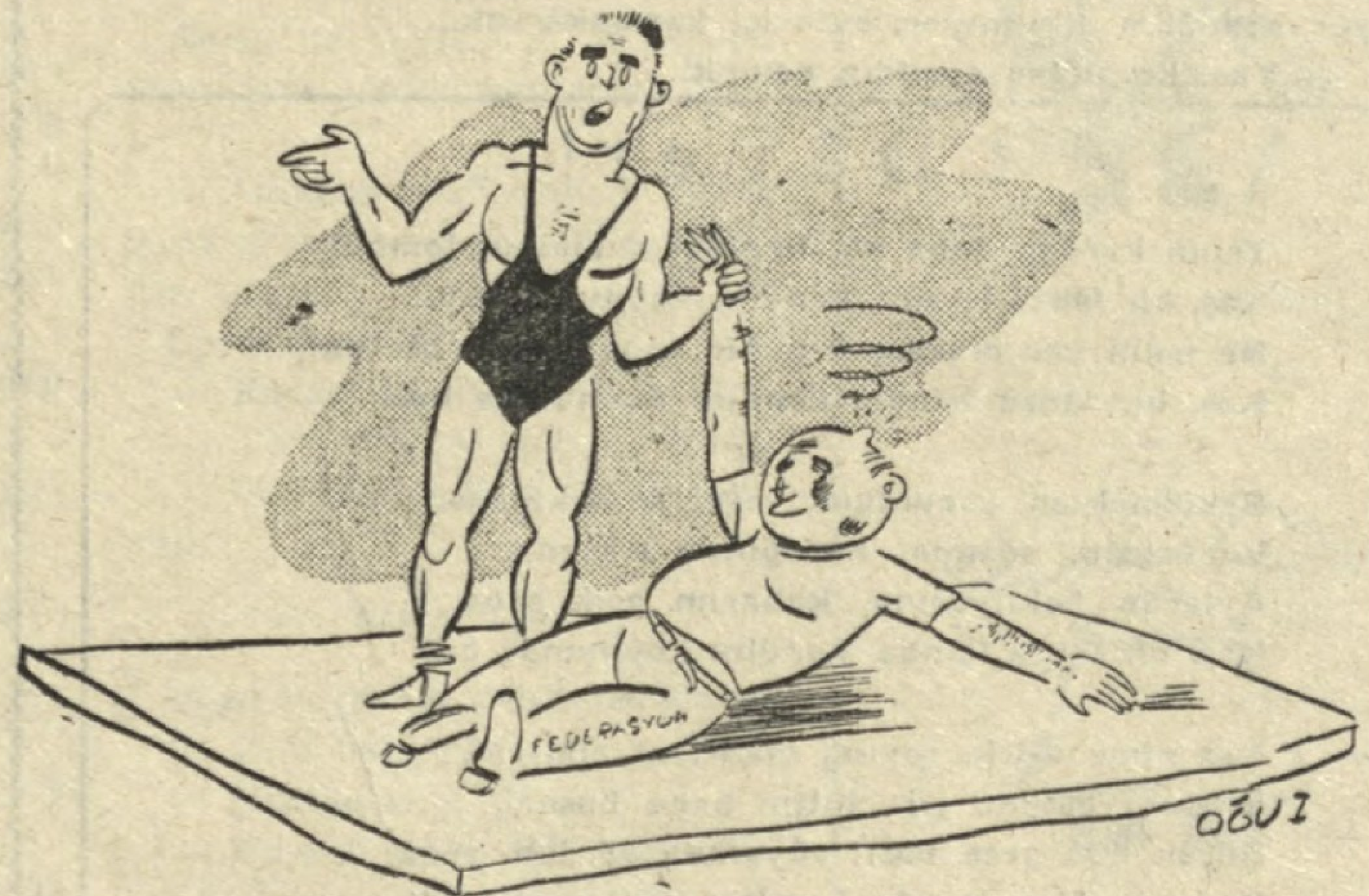
Bir randevu odası.. küçük, süslü bir oda,
Bütün eşya yepyeni, döşemeler son moda!
Karyola pırıl pırıl, yatak, yorgan tertemiz,
Yastıkların üstünde ne bir leke, ne bir iz!..

Recainin yüreği hızlı hızlı atıyor,
Her şey ona maziden bir gün hatırlatıyor!
Yanında Nerimanı: Gözleri siyah, iri,
İstanbulun en güzel kadınlarında biri!
Bazı konuşuyorlar, bazı öpüşüyorlar,
Öpüşürken yorulup dermansız düşüyorlar!..

★

Birdenbire sofada ayak sesleri oldu,
Yandaki küçük oda kahkahalarla doldu.
Anahtar deliğinden aktı solgun bir ışık,
Mutlaka apansız gelmişti iki âşık!
İlkönce öpüştüler, oynaştılar bir haylı,
Ev öyle sallandı ki sanki temeli yaylı!
Sonra yayıldı baygın bir lavanta kokusu
Bir kaptan öbür kaba şırıl şırıl aktı su!
Recai, düşünerek etrafına bakındı,
Bu yabancı insanlar nekadar da yakındı!
Sonra sevgilisinin tutarak ellerinden
Yavaş yavaş doğruldu tecessüsle yerinden,
Aradaki kapıya yanyana yaklaştılar,
Delikten bakar bakmaz hemen uzaklaştılar!
Hıçkırıklar içinde kadın yerlere düştü,
İkisi de beyninden vurulmuşa dönmüştü,
Neriman ağlıyordu: Kocam!.. Celâlim.. diye,
Recai inliyordu: Karım!.. Nihalim.. diye!...

Eski OZAN

— Galip!...

'Akıl Doktoru!

Meşhur akıl doktorunun muayene odasına genç bir karı koca girdi. Daha ilk bakışta ikisinin de yüksek tabakaya mensup insanlar olduğu âşikârdı. Erkek uzun boylu, geniş omuzlu, şakaklarına doğru hafif kır düşmüş kibar tavırlı bir adamdı. Kadın harikulâde güzeldi. Yüzünün bir tarafına dökülen sarı perçemin altından iri lâcivert gözlerini uzun kumral kirpikleri arasına saklamak ister gibi ürkek bir tavırla daima başkalarının bakışlarından kaçırarak yere indiriyordu. İncecik vücudü rüzgârda çırpınıp sonra bir tarafa konan bir yaprak gibi köşedeki koltuğa düştü. Kadının hasta olduğu muhakkaktı. Meşhur doktorumuz bu güzelliğin karşısında şaşırmış kalmıştı. Kadının üzerinde yaptığı tesiri belli etmemek için masasının üstündeki kâğıtları karıştırıyor, yerlerini değiştiriyor, gözlüğünü takıp çıkarıyordu.

Genç adam karısına yaklaştı, büyük bir şefkatle onun saçlarını okşadıktan sonra:

— Biraz müsaade eder misin, yavrucuğum, dedi. Ben doktorla konuşayım.

Kadın sessiz, hafifçe başını eğdi.

Adam doktoru salonun en uzak bir köşesine götürdü ve çok alçak bir sesle anlatmağa başladı:

— Beyefendi, karımla üç senedenberi evliyiz. Biribirimizi çok seviyoruz. Mes'ut olmamak için hiç bir eksiğimiz yok. Yalnız saadetimizi karartan tek bir şey var. Karım hasta. Ruhen hasta. Kleptomani (aşırma) hastalığına müptelâ. Bu yüzden hayatımız zehir oluyor. Her gittiğimiz yere halecanla gidiyorum. Ve ekseriya mahcup çıkıyoruz. Hattâ sokakta gezerken bile. Günden güne bu hastalık daha şiddetleniyor. Bundan vazgeçirmek için her çareye baş vurdum. Seyahat, eğlence ve daha bin türlü şeylerle karımı avutmak ve bu çirkin huyundan vazgeçirmeğe çalıştım. Fayda etmedi. Biz İzmirde otururuz. Oranın tanınmış ve ileri gelen insanlarındanız. İçtimaî mevkiimiz var. İnsan içine çıkacak yüzüm kalmadı. Kendisi çok üzülüyor. Sonradan çok azap çekiyor. Fakat vazgeçemiyor. Şöhretinizi duyarak İzmirden İstanbula koştuk. Son ümidimiz sizde. Belki telkinle, yahut da herhangi başka bir vasıta ile karımı kurtarırsınız doktorcuğum. Bunun için milyonlarımı vermeğe hazırım. Şimdi Park Otelde kalıyoruz. Bu akşam hareket etmek mecburiyetindeyiz. Eğer, uzun tedaviye lüzum görürseniz oradaki işlerimi tanzim ettikten sonra tekrar geliriz.

Doktor, uzun uzun hastayı muayene etti. Konuştu, konuşturdu. Çocukluğuna ait bazı hatıralarını anlattırdı. Hasta uysal ve tatlı bir sesle güzel yüzü dalga dalga pembeleşerek anlattı, anlattı.

Kocası, elleri cebinde, pencerenin önünde ayakta sokağı seyrediyordu. Yalnız, ayağiyle mütemadiyen yerde tempo tutması, onun ne kadar sinirlendiğini, üzüldüğünü belli ediyordu.

Meşhur doktorumuz bir kaç mühim tavsiyeden ve bir de reçete yazdıktan sonra hastasile bir ay sonra tekrar buluşmak üzere ayrıldılar.

Başka hastalar girip çıktılar. Doktorun aklı, hâlâ sarı saçlı, lâcivert gözlü hastasında kalmıştı. Fakat bir saat sonra hastalarının verdikleri paraları cüzdanına yerleştirmek üzere elini ceketinin cebine atan doktor, onun yerinde yeller estiğini gördü. Aşırma hastalığına müptelâ güzel hasta, kendisinin de cüzdanını yürütmüştü. Daima üstünde külliyetli para taşıyan doktor, sapsarı kesildi, arkasındaki beyaz gömleğini parçalarcasına çıkarttı ve son kalan hastanın ve hizmet eden kadının hayretle açılan gözleri önünde, telâşlı adımlarla uçar gibi merdivenleri indi. Kapıda duran bir taksiye atladı ve Park Otele gitti. Doktorun yüzü, solgun mavi gözleri kadar renksizlenmişti.

Müdür onu hararetle karşıladı:

— Oo, bonjur doktor bey, bu kadar aceleye ne lüzum vardı.. Niçin buralara kadar zahmet ettiniz. Yabancı mısınız.. Nasıl olsa biz size birini gönderip aldırtırdık.

Doktor, bu sözlerden bir şey anlamamış gibi bakıyordu. O da daha ağzını açmağa vakit kalmadan müdür yazıhanesinin çekmesini çekti ve bir kart çıkardı:

— Amcazadeniz giderken bu kartı bıraktı ve karısiyle beraber bavullarını alıp gittiler.

Doktor, elleri titriyerek kendisine uzatılan kâğıdı aldı. Bu, kendi kartviziti idi. Ve arkasında şunlar yazılıydı: «Amcazademin hesabını bana göndermenizi rica ederim.»

Doktor

......

Reçetedeki imzası fevkalâde güzel taklit edilmişti. Doktor maharetle kafese konulduğunu anladı. Yapılacak bir şey yoktu. Giden cüzdanından başka bir de onların Park Otel safalarının masrafını ödiyeceğini düşünerek hırsından deliye döndü.

EVVEL ZAMAN İÇİNDE:
— Ya, malını, ya canını!...

BOYNUZ!

Nazire, gençti, güzeldi, şıktı.. Fakat çok saftı ve bu saflığı yüzünden baştan da çıkmıştı. Kocası Behzat bey, önce dedikodulara kulak tıkadı. Sonra, ilk şüphesini de unuttu. Lâkin, dünkü vak'a, başına bir yıldırım gibi indi: Nazireyi kendi yatağında başka bir erkekle görmek, hazmedilir bir manzara değildi. Gözleri yerinden fırlıyarak, boğuk bir sesle:

— Bu yaştan sonra bana boynuz ha?!..

Diye haykırdı ve olduğu yere yığıldı.

On dakika sonra gelen hekim, biçare adamcağızı muayene etti; Behzat bey mosmor kesilmiş, nefes alamıyordu. Doktor, en seri tedbir olmak üzere:

— Boynuz!...

Dedi. Fakat, Nazire, süratle yerinden fırlıyarak hekimin kulağına fısıldadı:

— Aman beyefendi, sakın işitmesin, çok kıskançtır, şimdi olmaz.. Zaten boynuz yüzünden bu hale geldi!.

RAKININ TESİRİ!

Sarhoşun biri meyhanede epeyce kafayı tütsüleyip eve gelmiş. Sarhoşluk tesirile, karşısında duran karısını çift görünce:

— Hey mubarek, demiş. Ben şu zıkkımı, karımı büsbütün unutmak için içiyorum... O da inadına sanki bir tane gördüğüm yetişmiyormuş gibi çift görünüyor!.

Hikâye

İlkbahar Rüzgârı!

Nihalle Bedri, senelerdenberi arkadaşlık ederler, beraber oynarlar. Karabetleri vardır ve aileleri birbirine yakın köşklerde otururlar. Kâh birinin, kâh ötekinin bahçesinde yanakları ateş gibi kızarıncıya kadar koşmaca, saklambaç oynarlar, iki sporcu ar kadaş gibi âdeta yarışır, didişirlerdi. Nihal, on beşine, Bedri on altısına girmiş olmakla beraber, ikisinin de bütün oyunlarında, masumiyetten uzak en küçük bir harekete bile tesadüf edilemezdi.

O akşam ılık ve kokulu bir ba har rüzgârı Nihalin saçlarında, hafif, hafif geziniyordu. İçine gö mülüp saklandığı otlarda güneşin sabahtanberi bıraktığı sıcaklık devam ediyordu. Bugün Bedri ile oynadığı bu saklambacın her zamanki zevkini bir türlü bulamıyor, âsabında bir gerginlik, içinde bir boşluk duyuyordu.

Bu ılık bahar rüzgârı menekşe kokulariyle saçlarında dolaştıkça göğsünde küçük dalgacıklar uyanıyor, tomurcuklarının altında kalbinin kuvvetli bir saat gibi vurduğunu âdeta işitiyordu.

Birden yanındaki çalıların arasından Bedrinin sarışın başı göründü.

— Yakaladım Nihal!

Nihal, her zaman yaptığı gibi billûr bir kahkaha çınlatarak cey lân gibi süzülüp kaçacak yerde, otların içinde hiç kımıldamadı ve Bedriye dudaklarında sırlı bir tebessüm titriyerek büsbütün başka türlü baktı. Delikanlı biraz şaşırmış ve arkadaşına yaklaşmıştı. Bir an içinde hiç bir sebep tayin edemiyerek ikisi de oyunu unuttular. Ve bir dakika göz göze öyle kaldılar. Nihal nereden geldiğini hiç bilmediği bir kuvvetle kollarını birden uzattı ve Bedrinin sarışın başını kendi siyah saçlarına karıştırdı. Tecrübesiz dudaklar, birleşirken, maharetsiz eller de galiba boş durmadılar. Ve başlarının üzerindeki dallarda tomurcuklar açılıyor, vücutlarının altındaki yeşilliklerde bahar usaresi beraber yürüyordu.

★

Tam Nihalle Bedrinin bahçede oynadıkları bu saatte Nihalin bü yük babası Emin efendi o sene ilk defa balkona çıkmış, ılık bahar rüzgârını ihtiyar ciğerlerine sindirmek istiyordu. İçeriden kırk yıllık arkadaşı Behter hanım seslendi:

— A efendi, içeriye gir, üşüyeceksin!

Bu saatte her zaman köşe yastığında pinekliyen ihtiyarın böyle balkon safasına çıkması bir fevkalâdelikti. Kadıncağız ilâve etti:

— Efendi, sen bugün biraz sinirli gibisin. Kahveyi biraz fazla kaçırdın galiba?

Hayır, Emin efendi fazla kahve içmiş değildi. Fakat nedense ruhunda bir hafiflik, vücudunda bir dinçlik duyuyordu. Balkon dan içeri girerken gözleri bir mahzenden gelen ışık gibi derinden, fakat kuvvetli bir parıltı ile parlıyordu.

— Hanım, dedi, hatırlıyor musun. Kırk sene mi oldu, kırk bir mi, yine böyle bir bahar günüydü değil mi?

— Ayol, beni kendin gibi bunak mı sanıyorsun? Elbette hatırlarım, hem de bugün gibi..

— Hani el ayak çekildikten sonra bağa doğru çıkmıştık da..

— Ama sen de ne azgın şeydin efendi!..

— Hani dönüşte mehtap çekilmişti de... Hani her ağacın altında...

— Aman sus.. armudun da hatırı var, elmayı gücendirmiyelim diye o gece az daha koca bahçedeki bütün ağaçları sıralıyacaktın...

—!......

— Eh, cehalet günleri... Hey gidi hey... Geçmişe mazi.. dünya bu, bir kararda durmaz.

—!......

— Ne oluyorsun a efendi.. Aaa.. Üstüme iyilik, sağlık... Kendine gel ayol.. Bu yaştan sonra.. Hele bak şuna... Ayol kapıyı kilitliyey din bari...

Çimdik

— Eğer aşkımı kabul etmezsen, intihar eder, bir daha yüzüne bakmam!...

Ferahlık

Herif traşçının biriydi. Vapurda hem anlatıyor, hem de mütemadiyen soruyordu:

— Kanlıcaya geldik mi kuzum?

Nihayet Muzaffer Ramazanoğlu dayanamadı:

— Gelince anlarsınız beyefendi...

— Ya... Nasıl anlıyacağım? Zatıâliniz mi haber vereceksiniz?

— Hayır, ama yüzüme bakar bakmaz farkedersiniz. Herhalde bir ferahlık görürseniz, anlayın ki, Kanlıcaya gelmişiz!

Körlemeden!..

Son derece miyoptu. O yüzden başına gelmedik iş kalmıyordu. Bir gün plâjda kumlara uzanmış, güneşlenirken, yanındaki biriyle ahbaplık etmek istedi canı.

— Şuradaki delikanlıyı görüyor musunuz? dedi, kadın gibi pantalon giymiş plâjda.

Komşusu cevap verdi:

— O zaten delikanlı değil, benim kızımdır...

— Ya... effedersiniz beyefendi.

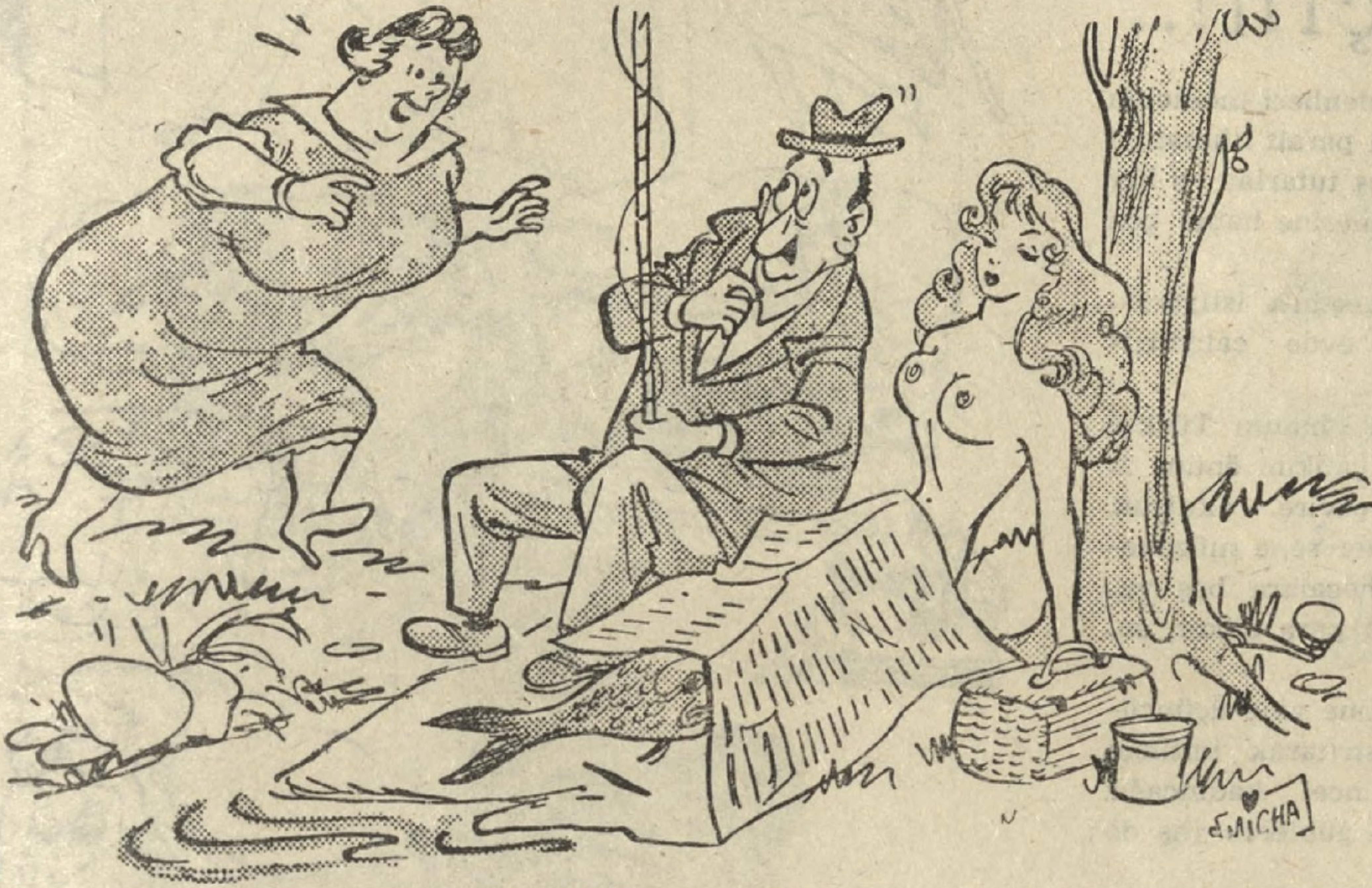
«Beyefendi» yine tashih etti:

— Ben de onun babası değil, annesiyim!

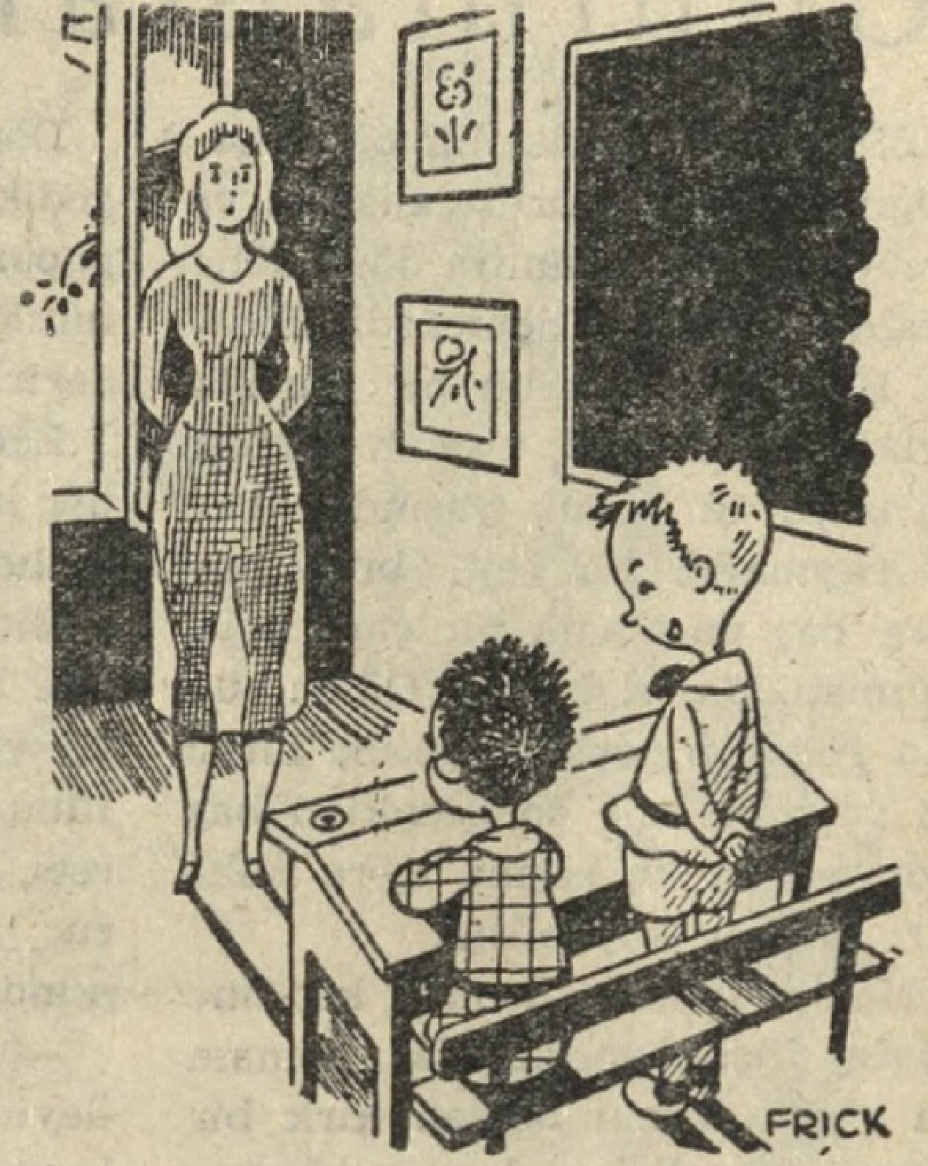
YAZISIZ..

Dünya Karikatürleri

— Aşkolsun kocacığım, Denizkızı tuttun da bana haber vermiyorsun!.

— Le Hérisson —

— Güneş nedir?.

— Sevimli bir çapkın madmazel!.

— Le Hérisson —

Bekçi — Ne?. Bir de bana utanmadan, gözlerini kapa diyorsun, ha?... — İci Paris —

— Ooo... Bizim ustanın başı yine sevdalı!...

— Ls Rire —

Model kız — Bu mayoyu al madam, emin olunuz herkesi hayran edersiniz!..

— İci Paris —

354

HİKÂYE

Unutmamak için!..

Bilâl, hayta kadar bir oğlan olduğu halde bir türlü çalışmaz ve hemen her sene sınıfta döne döne besbelli başı da dönmezdi. Biçare Hediye hanım bu bir tanecik evlâdın yetişmesi, adam olması uğrunda tâ küçük yaşından beri yapmadık bir şey bırakmamış, baş vurmadık bir çare koymamıştı. Hayır.. hayır... Oğlan bütün gün top peşinde, galiba biraz da etek peşinde dolaşmaktan baş alamıyordu ki, başına zerre miktarı bir şey koyabilsin.

Hediye hanım kendi kendine böyle düşünüyordu. Yaş, tamam on yedi.. Vücut dersen kırk bir buçuk maşallah dalyan gibi, hele akıldan yana bizim Ecevit, şeytana pabuçu ters giydirir. Ya neden elâlemin evlâdı gibi dosta, düşmana karşı her yıl sınıfını at lamıyor?. Zavallı kadıncağızın hakkı vardı: Bilâl mektepteki at lama müsabakalarında hep birinci gelir. Fakat iş imtihana gelince her sene başında yine ayni sınıfa düşerdi.

Dört, beş senedenberi mektebin gediklisi olan bu paralı külhaniyi papazlar yine hoş tutarlar ve her imtihan arası annesine haber gönderirlerdi:

Eğer sınıfını geçmek istiyorsanız imtihan için evde çalıştırılmalıdır!.

Biçare Hediye hanım Türkçe bile bilmezdi ki çapkını önüne alıp şöyle evire çevire okutsun. Bunun için de her sene müzakereci, çalıştırıcı hocalara baş vurur, avuç dolusu para döker, sonunda oğlan:

— Anne, bu sene yine üçüncüdeyim.. diye sırıtarak imtihan karnesini getirince, kadıncağız Bilâlin hesabına günlerce yaş döker, dururdu.

O sene yine papazlar haber göndermişler: Çocuğun Fransızca ya, hele gramere mutlaka çalıştırılması lâzım!

Hediye hanım komşulara, eşe, dosta, rahmetli beyinin eski arkadaşlarına baş vurdu. Bu frenkçe ders için evlâdına şöyle kâmilce sözünü geçirir bir hoca bulmalarını rica etti. Nihayet tanıdıklarından biri vasıtasiyle geçkince, kırkında ya var, ya yok, aklı başında, görmüş, geçirmiş, bir yerli frengini sağlık verdiler. Madam Dö Nua hakikaten çok ciddî, pek meraklı bir kadındı. Bilâle gramer dersinde göz açtırmıyor, ten bellik ettiği zaman delikanlının dolgun yanaklarını fişkelemekten bile çekinmiyordu.

Üç beş gün içinde oğlanın gramerde ilerlediğini Hediye hanım bile farketmişti. Çünkü ders zamanlarını hiç kaçırmıyor, bu titiz huylu hocayı âdeta sabtısızlıkla bekliyordu. Onlar içeride gramer yaparken evin içinde çıt olmaz, Hediye hanım meraklı madamı, kızdırmamak için evdekilerin koridorlarda bile dolaşmalarını men ederdi.

Bir gün galiba şeytan dürtmüş olacak ki, Hediye hanım, ele avuca sığmıyan şu haşarı oğlunun, uslu uslu çalıştığını bir defacık görmek istedi ve terliklerinin ucuna basarak usulca kapının tokmağını çevirdi... Ve afalladı, kaldı..

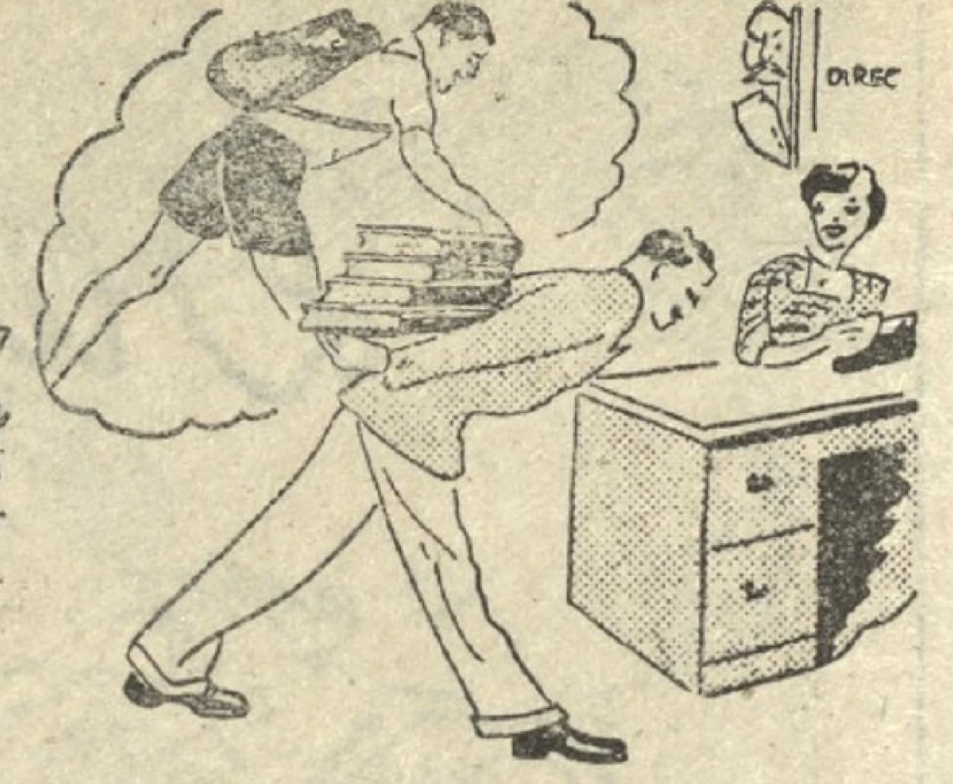
Beş dakika sonra Madam Dö Nua Hediye hanımın odasında, her günkü ciddiyetile izahat şeriyor, hanımın bütün sinirlerini ayaklandıran manzaranın mânasını anlatıyordu:

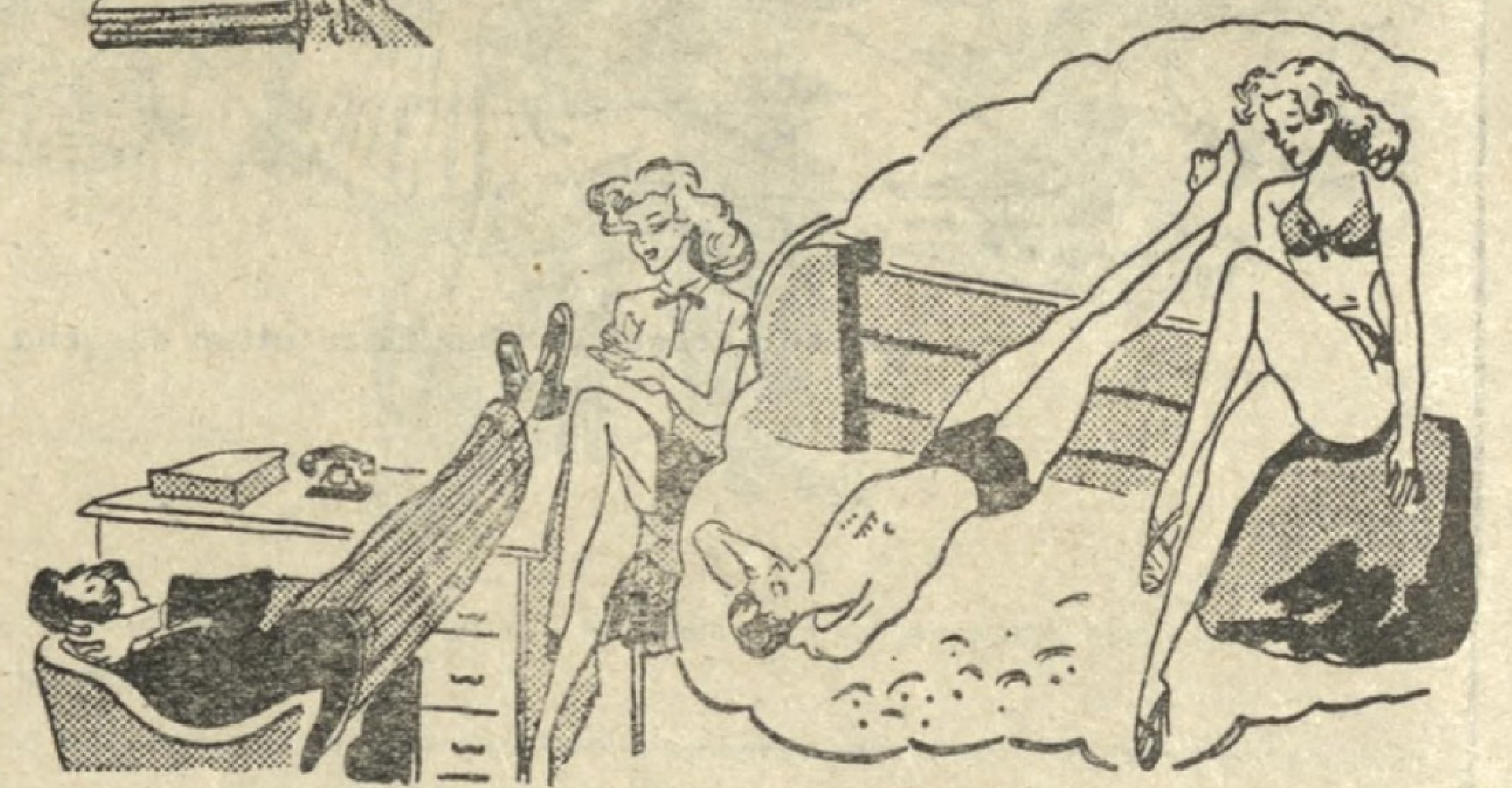
— Ah Türkçede yoktur ki bilesiniz hanum efendi, Fransızca gramerde o kadın erkek başkalığı ne Belâlı bir şeydir..

— Ay! başıma gelenler! O da ders miydi ayol?..

— Ders değil, egzersiz hanum efendi, egzersiz!. Dişi - erkek farkını unutmamak için ekzersiz!..

Şeytan

Hakikat ve hayal!...

Hanım — Evimizde su, havagazı, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi, her şey var... Rahatın yerinde.. Nemizden memnun değilsin?..
Hizmetçi — Hizmetçinizden!...

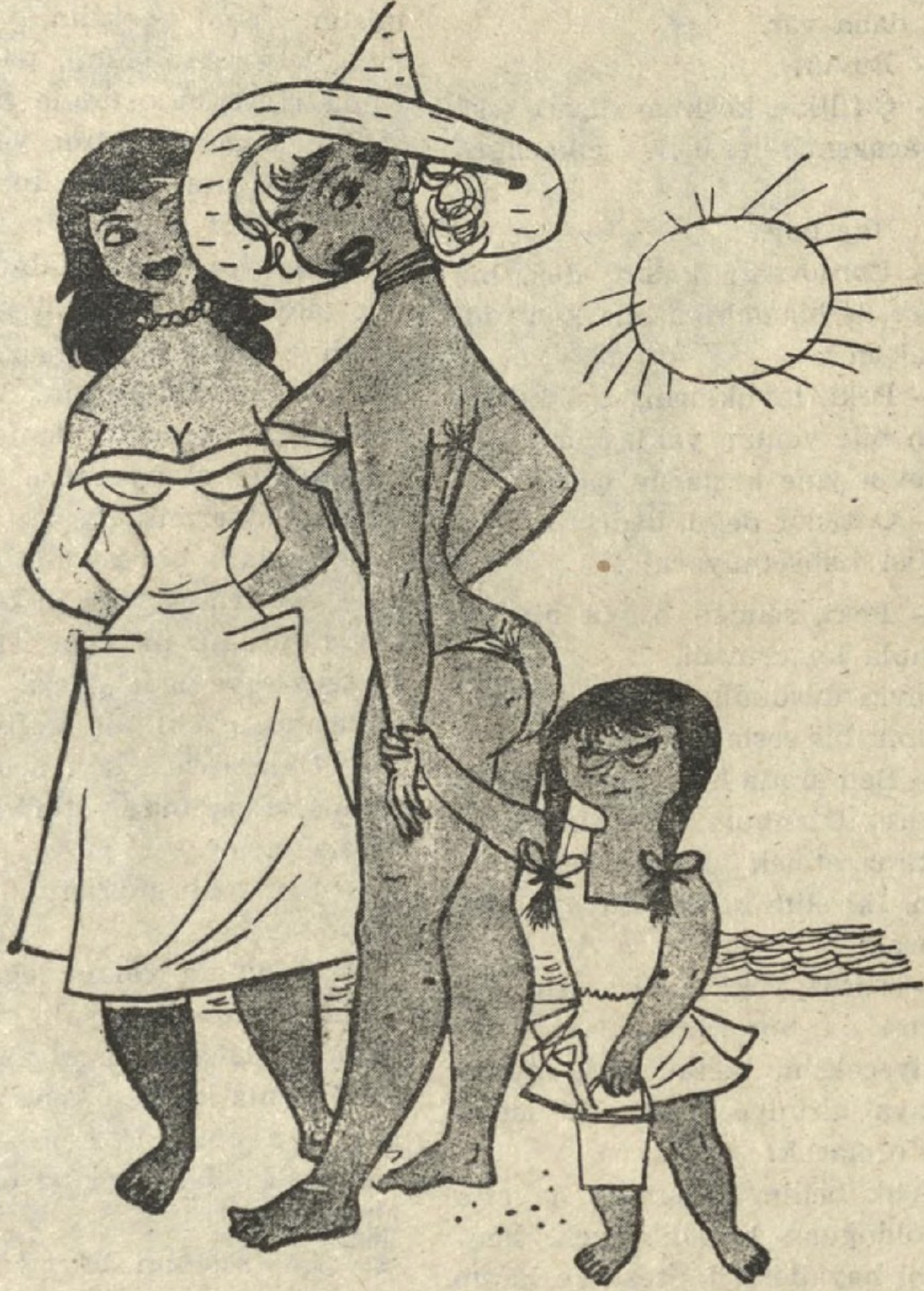
Kız — Bu taş kanape çok soğuk, müsaade eder misiniz, biraz şöyle oturayım?!.

— Fou - Rire —

DÜNYA Karikatürleri

— Aman bu çocuk.. plâjda bile eteğimi bırakmıyor!..

—Le Rire —

YAZISIZ!..

—Le Rire —

— Yeni bir mayo aldım, eskisini güveler delik deşik etmiş de!...

— Le Rire —

YAZISIZ!..

— İci Paris —

BİR YILBAŞI GECESİ

AKBABA"NIN ROMANI: 18

Yazan: Fuat SAYGUN

Sevin dedi ki:

— Senin yerinde başka biri olsaydı, bütün o kapıları açardı. Fakat sen fedakârlığa razı değilsin. Sevgi her şeyi halleder yoksa..

Ne demek istiyor bu kız? Ne fedakârlığı? Ümit kapılarından birini kendisi aralık ediyor. Haydi şuradan içeriye başımı uzatayım.

— Sen benim sevgimden mi şüphe ediyorsun? diye sordum.

— Tabiî, dedi, bütün fedakârlıkları benden bekliyorsun: Amcamın evinden kaçan benim, İzmirden kalkıp buralara gelen benim, otel köşelerinde sürünen benim, senin peşinde koşan benim.

— Bütün bunları sen istedin, ruhum. Senin plânların bunlar.. Bana fedakârlık bırakmadın ki.. Ne emrettin de yapmadım?

Sevin gücenik ve sitemli bir bakışla:

— Yapmazsın ki.. dedi.

— Ne biliyorsun?

— Yapmazsın.

— Yaparım.

Sevin gözümün içine bakarak:

— Fakat ben isteyince isterim, dedi.

— İste.

— İtiraz etmiyeceksin.

— Hayır, dedim, benim elimde olan her şeyi yapmağa hazırım.

Sevin, şartlarını ileriye sürmeden evvel, bunların ne olacağını hissettiren âmirane bir eda ile kaşlarını çattı. Sesi de biraz kalınlaşmıştı. Dedi ki:

— Benim İzmirde Bornovada küçük bir çiftliğim var. Ona kâhya gibi eski bir emektar adam bakar. Çok iyi idare eder. Namusludur da çok. Ama ne de olsa cahil bir adam. Ben çiftliği modern bir hale getirmek istiyorum. Avrupaya, Amerikaya âletler ısmarlıyacağım. Bana orada bir müdür lâzım. Seni oraya tayin ederim. Razı mısın?

Şaşırdım.

— Anlamadım, dedim, ben çiftliğe gidip ineklerle, öküzlerle uğraşırken, sen başka biriyle evlenip Parislere mi gideceksin?

Sevin güldü:

— Hayır, hayır, dedi, evleneceğiz tabiî seninle.

— Sonra?

— Ben de geleceğim çiftlige.. Yakında güzel bir köşküm de var. Orada oturacağız. Arada bir İzmire, İstanbula geliriz. Fena mı? Senin İstanbulda işin gücün yok. Ben işsiz koca sevmem.

Zayıf tarafımın üstüne yüklenip üzerimde hâkimiyet kurmak istediğini anlayınca dedim ki:

— Sevinciğim, ben işsizim ama, serseri değilim. Her şeyi düşündüm. Seninle evlenirsem bir sigorta şirketinde çalışacağım. Vaktile burada bir müddet prodöktörlük yaptım. Ayda bin liraya para demezdim. Şimdi oraya yine girebilir, daha fazla kazanabilirim. Eğer maksadın bana iş bulmaksa, buna lüzum yok. İstanbulda ben sana lâyık bir hayat ve konfor temin edebilecek durumdayım.

Sevin yine kaşlarını çatarak başını salladı:

— Hayır, dedi, benim maksadım seni İstanbuldan ayırmak.

— Peki ama, ben çiftlik işlerinden hiç anlamam. Ömrümde üç inek ya görmüş, ya görmemişimdir. Hayvanlardan nefret ederim. Ahır, ağıl, toprak, tezek kokusundan tiksinirim. Ne işe yararım orada ben?

— Sen bu işlerle hiç uğraşmıyacaksın. Adamlarım var orada benim. Sen hesaplara bakacaksın. Onlara nezaret edeceksin.

Düşündüm. Sevin yanımda olmak şartiyle bir çiftlik hayatı benim için yeni, orijinal ve sevimli bir şeydi.

— Mümkün... diye mırıldandım, niçin olmasın? Sen yanımdasın ya..

Sevin gülümsedi:

— Peki öyleyse, dedi, çok memnun oldum. Kabul edeceğini hiç ummuyorum. Fakat bazı şartlarım daha var.

— Buyur.

— Çiftlikle köşkten dışarı çıkmıyacaksın. Beraber çıkacağız, hep.

— Hay hay..

— Bornova'da kadın, dişi, hiç kimse ile bir dakika bile konuşmıyacaksın.

— Peki, tavukların, dişi koyunların bile yanına yaklaşmam.

Sevin yine kaşlarını çattı:

— O kadar değil, dedi, hayvanlardan bahsetmiyorum.

— Peki, senden başka hiç bir kadınla konuşmam.

Sevin düşündü. Sonra, cesareti azalmış bir sesle devam etti:

— Ben arada bir, yalnız başıma İzmire, İstanbula gidebilirim.

İtiraz etmek için doğruluyordum. İki elini birden havaya kaldırarak:

— İtiraz yok! dedi. İşte, bir şartım da bu: Bana hiç itiraz etmiyeceksin, benimle hiç münakaşaya girmiyeceksin. Ne istersem o olacak.

Artık benim karşımda hayatın ne olduğunu hiç bilmiyen, kendisini hayallere, fantezilere kapıp koyvermiş, ikide bir proje değiştiren, fakat küçüktenberi bütün arzularının yerine getirilmesine alışmış, kocaman bir bebek vardı.. Tereddüt buhranları geçiriyormuş gibi yaptım. Hakikatte onun her teklifini kabule karar vermiştim. İçimi çektim, yutkundum, başımı salladım, parmaklarımla masanın üstünde trampete çaldım, tavana baktım, yere baktım, kaşlarımı kaldırdım, indirdim; nihayet dedim ki:

— Ne yapayım? Kabule mecbur oluyorum. Çünkü sen beni kendine esir ettin. Sensiz yaşıyamıyacağımı anlıyorum. Vapurda güverteden kendimi denize atsaydım bunlar olmıyacaktı. Kölelik de mukaddermiş.

Sevin tatlı bir isyanla dedi ki:

— Ne demek? Seven bir insan böyle düşünür mü hiç? Hürriyetini seve seve feda eder.

Başımı tevekkülle sallıyarak:

— Öyle, öyle... dedim, fakat bana hiç kimse hürriyetinden zırnık feda etmiyor.

— Ben senin olacağım; daha ne istiyorsun?

Hani bu da yalan değildi. Sevinle evlenmek hayali bana her münasebetsizliği şirin gösteriyordu. Onunla konuşurken, kaç defa kaç defa onu bir kere kucaklamanın ne büyük saadet olduğunu düşündüm.

— Peki, dedim, hürriyetimi sana seve seve feda ediyorum. Bitti mi?

— Daha bitmedi.

— Canımı da mı istiyorsun?

— Hayır, o dursun sende. Şimdi bana edresini ver.

Cep defterimi çıkarıp adresi yazdım ve kâğıdı ona uzattım:

— Buyur.

Kâğıda bir göz attı.

— Şimdi, dedi, seni bir otomobille evine götüreceğim. İçeriye gireceksin. Benden haber alıncıya kadar hiç dışarıya çıkmıyacaksın. Ben arada bir kontrol için sana otelin çocuğunu yollıyacağım. Bir kâğıt imzalayıp göndereceksin bana. Yani evden dışarıya hiç çıkmadığına emin olacağım.

— Peki, sonra?

— Sonra evleneceğiz.

— İstanbulda mı?

— İstanbulda. Oradan İzmire gideceğiz.

İçimi çekerek yine düşünür gibi yaptım ve sordum:

— Kaç gün bekliyeceğim evde?

— Bunu sormıyacaksın.

— Peki ama, evdekiler ne der?

Sevin omuzlarını kaldırıp indirdi:

— Ne derse desin. Bir yalan bul. Romatizmaların tutmaz mı senin?

Emniyet Sandığının Çiftehavuzlarda yeni yaptırdığı

2 DAİRELİ APARTMAN

TALİHLİ SAHİBİNİ BEKLİYOR

— Zarif ve Sağlamdır.
— Bir Dairesi İrat.
— Ötekisi İkametgâh olur.
— Keşide: 29 Ağustos 1952

150 Liralık Bir Hesapla

Bir Apartman Sahibi Olabilirsiniz

□ □ □

Fırsatın Uğurlu Eli Kapınızı Çalıyor.

EMNİYET SANDIĞI

Tafsilât Broşürlerimizde

TİCARET BANKASI

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN
KARA ve DENİZ NAKLİYATI
KAZA
HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:
İmtiyaz—İstanbul

AKBABA YAYINLARI

İstediğiniz en özlü, en zarif, en güzel kitapları size :

AKBABA

YAYINEVİ

VERECEKTİR

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ !

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

17/Temmuz/1952
Perşembe

Akbaba

35
Kuruş

— Bizim küçüğün de resme çok hevesi var üstat... Söyle bakayım yavrum, bu tabloyu gördükten sonra, büyüyünce ne olmak istersin?..
— Dalgıç!